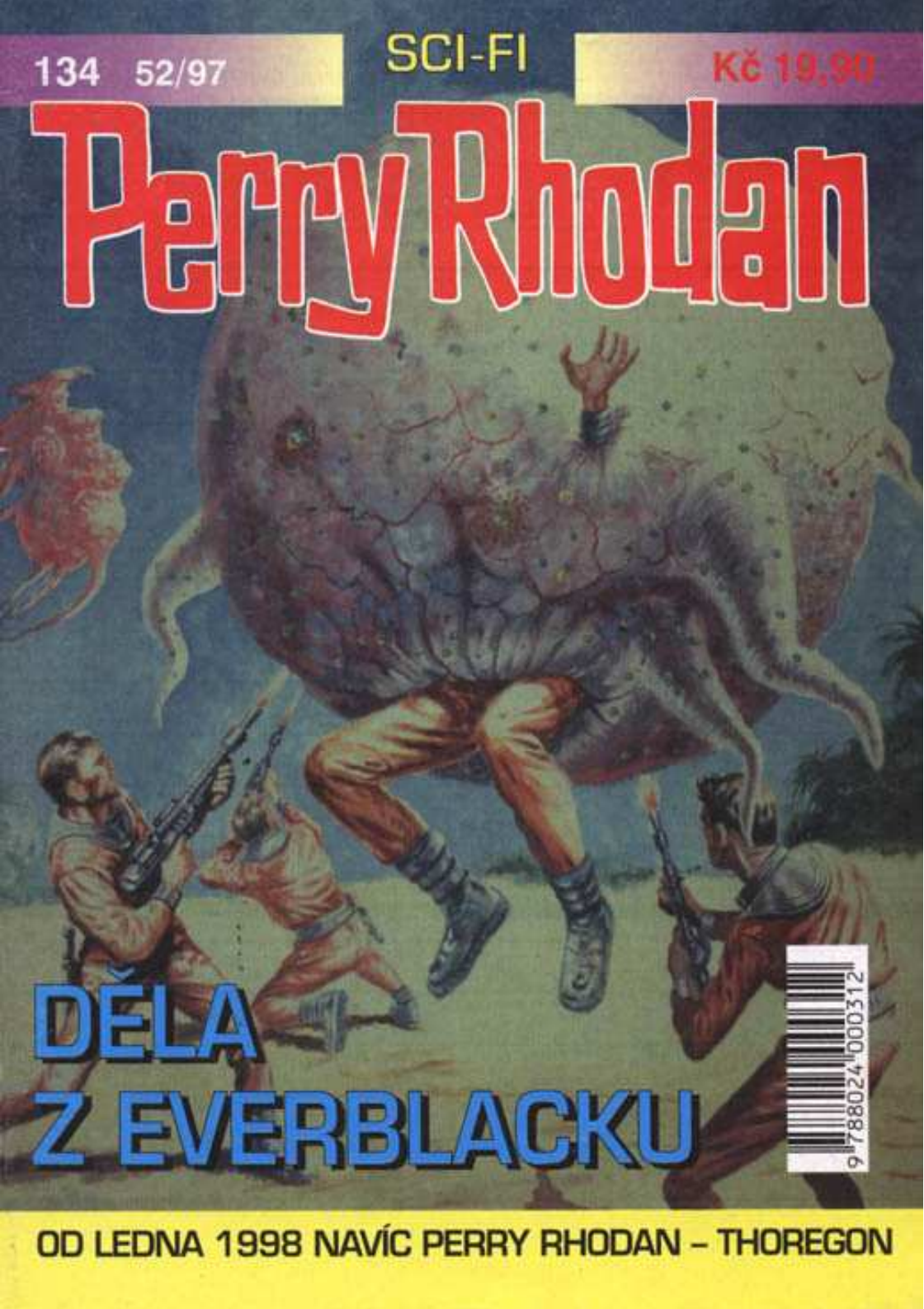

134 52/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

DĚLA
Z EVERBLACKU

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN – THOREGON

K. H. SCHEER

Děla z Everblacku

Knihovnička Perry Rhodan 134 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Harlek stál před sprchovým koutem kajuty. Probudil mě strašlivý řev. Nazlobeně jsem pohlédl na svého nového sluhu, kterého mi Perry Rhodan přidělil namísto nespolehlivého robota.

Rhodan se domníval, že tak neškodná bytost jako Harlek by mi nemohla ublížit. Tím Perry řekl to nejpodstatnější, ale i Harlek měl své mouchy.

Překulil jsem se na bok s úmyslem spát ještě aspoň hodinu. Provoz na pozemském zaměřovacím satelitu Maso VI byl víc než rušný. Lidé zase jednou vyvíjeli aktivitu, která dokázala připravit o spánek i arkonidského Imperátora.

Znovu zařval...

Harlek vystrčil svůj čtyřiceticentimetrový jazyk a podržel jej pod horkou vodou ve sprše. Přitom zařval hlubokým basem, až zavibrovaly monitory.

„Dost!“ zaječel jsem. „Harleku, přestaň!“

Domorodec z Citroosu zatáhl jazyk, který mu příroda dala i jako nástroj k chytání hmyzu a menších zvířat. Bylo záhadou, proč jej strkal pod proud horké vody.

Měřil jenom metr třicet do výšky. Zabručel a vracel se ke mně. Jeho světlemodrá kožešina se třpytila kapkami vody. Jedním okem na stopce se díval zpátky, druhým na mě. Jeho pohyblivé lžícovité uši se chvěly.

Poslední metry překonal po čtyřech. Teprve před mou pneumokójí se napřímil. Lepkavým jazykem zkoumal mé prostěradlo. Kryl jsem se.

„Super!“ zaduněl Harlekův hlas. Nesnášel jsem tohle slovo, které Harlek převzal od myšoba Guckyho. Asi je měl stejně rád jako horkou vodu.

Harlek založil šestiprsté packy a zahleděl se ke stropu.

„Zamokřit...?“ zabručel.

„Ano, zamokřit. Můj ručník.“

Harlek se beze slova obrátil a otočil se ke mně ohonem, roztrepeným do podoby trojvrtule jako na ocase staromódního

vrtulníku. Tato organické vrtule byla určena k odhánění hmyzu.

Než jsem stačil cokoliv namítnout, Harlek ji roztočil.

Dostal jsem spršku vychladlých kapek. Harlek nerušeně pokračoval i poté, co jsem se schoval.

Nakonec jsem se přece jen propracoval i do sprchy. Nyní se Harlek ukázal ze své lepší stránky. Klopýtal místností a v neutuchajícím služebním nadšení přivlekl tři nové uniformy. Bleskurychle mi olízl nohy, aby nakonec zavyl, že voda není studenější.

Tušil jsem, že to s ním nemohu dlouho vydržet. Stál mě příliš nervů a události posledních měsíců mě vyčerpávaly.

Perry Rhodan byl kost a kůže. I já jsem hodně zhubl, jak jsem právě zjišťoval v zrcadle.

Harlek mě osušil.

„Snídaně, he...?“ zeptal se chrčivě.

Pohladil jsem ho a přikývl jsem. V podstatě to byla milá, průměrně inteligentní bytost, jenom jsem se sám sebe v duchu ptal, jestli mi tím Rhodan opravdu posloužil.

Za jiných okolností bych se bavil, ale nyní mi jeho hloupé chování bralo dech.

Bez zájmu jsem polykal syntetickou stravu jako každý jiný na palubě Masa VI. Harlek mi však sehnal i dvě čerstvá pozemská slepičí vejce. Pravděpodobně se s Guckyho pomocí podíval do zásobárny.

Zvedlo mi to náladu, ale sotva jsem je rozbil, hned jsem zjistil, že i ta vejce jsou umělá. Vynadal jsem nevinnému Harlekovi, vynadal jsem všem pozemským slepicím a taky zdejším zásobovacím důstojníkům.

Ve staroarkonidské flotile by se něco podobného absolutně nemohlo stát. Vysocí důstojníci nemohli být odbyti syntetickou stravou. Mezi Pozemšťany však vládly jiné mravy. Říkalo se tomu rovnost.

Premýšlel jsem o tomto jevu. Tyto i mnoho jiných charakterových vlastností lidstvo posilovaly.

Harlek seděl na rozprostřených vrtulích oháňky a balancoval. Uznale jsem se usmál, načež mi prcek skočil do klína.

„Perry volal,“ řekl.

„Co se stalo?“

„Nevím. Řekl jsem mu, že musíš spát. Musím tě strážit.“

Uhnul jsem před Harlekovým jazykem, poklepal jsem mu na rameno a posadil ho na podlahu.

Ve stejný okamžik zabzučel videofon. Na monitoru se objevily signály.

Harlek vyskočil, proletěl kajutou a položil packu na spínač. Pak se na mě zadíval prosebnýma očima. Když jsem souhlasně přitakal, pustil se do toho. Obsluha jakéhokoliv přístroje pro něj představovala vyznamenání.

„Ano, kdo tam?“ vzrušeně se ozval do mikrofону.

Uniformovaný muž na obrazovce přeslechl otázku, zamával mi na pozdrav a vstal. Místo něj se objevil Perry Rhodan. Vypadal uvolněně. Jeho šedivé oči byly zastřené. Znal jsem Pozemšťana dost dlouho na to, abych věděl, že takové chování může zakrývat neklid a nervozitu.

„Dobrý večer,“ řekl suše. „Doufám, že sis odpočinul.“

„Cože?“ hlesl jsem a vyjeveně jsem se podíval na hodinky.

„Ručičky oběhly ciferník dvakrát kolem dokola,“ poznamenal Rhodan. „Tvůj sluha je pěkný lhář.“

Vrhl jsem po Harlekovi zničující pohled. „Je mi líto, Perry, myslel jsem si, že je osm ráno.“

„V pořádku. V hyperkomu se ozval major Fielplan. Jeho BRESLAU ztrácí manévrovací schopnost. Dostala zásah. Poslal jsem pro ni nákladní loď. Přílet za deset minut. To je vlastně všechno.“

Vypnul jsem spojení. Seděl jsem tam jako zkamenělý.

Major Fielplan! BRESLAU - jeden z nejmodernějších a nejrychlejších křižníků městské třídy... zasažen?

Počítačově - biologičtí roboti, krátce Posbiové, sděloval mi můj extramozek prostřednictvím krátkého impulzů.

Skutečnosti hovořily samy za sebe. Přinutil jsem se ke klidu a vstal jsem. O deset minut později jsem se už vznášel v antigravové šachtě směrem k velínu.

* * *

Velín se velmi značně lišil od velínu válečných křižníků. Stěny sálu byly pokryty obrovitými monitory.

Když jsem vstoupil, upoutal mě grandiózní pohled. Čelní monitory ukazovaly bezútěšnou černotu mezigalaktického prostoru. Jen sem a tam bylo vidět náznaky malých obláčků světelné mlhy - cizí galaxie s miliardami sluncí a planet.

Na zádových monitorech zářily hvězdy mateřské Galaxie. Maso VI stála jenom čtyři světelné roky od ní.

Odrhl jsem oči od obrazovek. Velín připomínal blázinec. Několik stovek mužů tam jeden druhého překřikovali. Všichni seděli před vlastními přístroji, mikrofony u úst a pracovali. Tahle stanice nebyla pouze předsunutým hlavním stanem Spojených flotil, ale také centrálou všemožných strážních letů.

Uhnul jsem spěchajícím vojákům a protlačil jsem se až k Rhodanovi. Kolem něj se už shromáždily vůdčí osobnosti Sluneční říše.

Na jedné z obrazovek sledovali obrysy neforemné nákladní lodi, která právě ukončila brzdný manévř a pomaličku se sunula blíž. Na nosnících nesla stometrový křižník městské třídy.

Kdosi vzdychl. Ostatní mlčeli. BRESLAU byla zle poškozena.

„Fielplan přijde na palubu,“ vysvětloval Rhodan. „Ztratil levou paži, ale potřebuji jeho hlášení.“

Významně na mě pohlédl. Pravděpodobně toho nechtěl v přítomnosti ostatních povědět víc. Neznatelně jsem přikývl a následoval jsem ho. Samozřejmě, že Fielplan musel být nejdříve ze všeho ošetřen.

Cestou k palubní ošetrovně mne zaskočily myšlenky na Posbie. Představovali pro nás katastrofu, a nejenom proto, že jsme toho o nich věděli žalostně málo.

Jednoho dne tu byli. Jejich lodě, giganti podobající se pomačkaným kostkám o délce hrany zhruba dvou kilometrů, nás dokonale zaskočily. Už první kontakt s nimi proběhl nepřátelsky. Promluvily zbraně a my přitom zjistili, jak nekonečně jsme proti nim bezmocní.

Dlouho trvalo, než jsme zjistili, s kým máme tu čest. Tihle roboti

nesnesli srovnání s roboty z naší Galaxie. Posbiové byli vybaveni biologickým nervovým plazmatem, který se dal ovlivňovat i sám ovlivňoval počítačové prvky robota. Bylo proto možné, aby se Posbiové učili a znali emoce. Nebyli přísně vázáni na svůj program.

Před několika týdny se jejich první loď objevily už i v Galaxii. Bojovali jsme proti nim nad planetou Panotol a utrpěli jsme velké ztráty.

K posbiovské hrozbě se navíc ještě přidružovaly vnitropolitické problémy. Mezi národy Mléčné dráhy vyrostlo sémě odporu proti vrchnosti. Arkonidská říše byla Pozemšťany zachráněna, ovšem Perryho bojové svazky musely každý den absolvovat strážní lety, aby zabránily občanským nepokojům v koloniálních národech.

Ozývali se především Akonané. Jejich snaha vybudovat si vlastní vesmírnou flotilu byla pochopitelná - poté, co se jejich geniální transmitterová spojení prokázala vojensky bezcenná.

Momentálně jsme se ze všech sil snažili ututlat existenci Posbiů před ostatními národy Mléčné dráhy. Ještě nikdo netušil, že se u těchto bytostí jedná o samostatně myslící bioroboty, kteří absolutně nejsou odkázáni na programování myslícími bytostmi.

Náš obranný boj proti neznámým z hlubin mezihvězdného prostoru kulminoval. Věděli jsme, že Posbiové byli zkonstruováni kdysi před dávnými časy. Vše naznačovalo, že vzešli z továren na planetě Mechanica.

Pak ovšem zřejmě došlo k rozčlenění. Vyvinula se samostatná robotská dynastie. Roboti byli vybaveni organickou plazmou, která umožňovala citová hnutí. Uprostřed bezhvězdné propasti mezi galaxiemi vznikly velké vesmírné stanice. Opuštěné planety byly vytrhovány z okraje Galaxie a zasouvány do absolutní nicoty.

Jedním z takových světů bylo Frago, které jsme našli ve tmě.

Pohybovalo se v prázdném prostoru, nemělo ani vzdušnou skořápku, ale přitom představovalo základnu Posbiů.

Také jsme se stali svědky vesmírných bitev mezi takzvanými fragmentálními loděmi biorobotů a kapkovitými křížníky Neviditelných, které jsme nazvali Laurinové.

I oni se stali hrozbou pro lidstvo, ovšem mnohem větší hrozbu ztělesňovali již zmínění Posbiové.

Byli tu ještě Skokani, odvěcí rivalové lidstva a Arkonu, ale od posledního jednání s předními skokanskými rody se situace změnila. I galaktičtí obchodníci Skokani pochopili nutnost spojení v těžkých dobách.

„Jste skutečný život?“ řekl kdosi za mnou. Trhlo to se mnou a otočil jsem se. Allan D. Mercant se ironicky usmál. Tahle slova se stala lidem i Arkonidanům osudná. Nikdo pořádně nevěděl, proč se Posbiové ptali a proč při každém setkání kladli právě tuto otázku. Pravděpodobně však za skutečný život považovali pouze vše neorganické, protože proti organickým bytostem bez varování a s nenávistí útočili, kdežto ke strojům jakéhokoliv druhu se chovali láskyplně.

Major Fielpan se vrátil ze strážního letu. Odborníci ze Sluneční flotily vymysleli teorii, že kromě planety Frago musí existovat ještě i další světy, které byly kdysi Posbii transportovány do intergalaktického prostoru.

Co Fielpan našel?

Možná, že vůbec nic, vysvětloval můj extramozek. Možná, že jenom vletěl do cesty fragmentální lodi.

Bezděky jsem přitakal. V palubní ošetrovně jsem si připadal jako ve snu. Fielpan už byl operován. Léčení mělo trvat čtyřicet hodin. Bioortopedická chirurgie na Zemi neuvěřitelně pokročila. Fielpan dostal umělou paži, která se v ničem nelišila od té původní.

Museli jsme ještě čtvrt hodiny počkat. Potom jsme vstoupili.

Fielpan mával zdravou paží. Speciální araské lokální umrtvení mu umožňovalo zůstat při vědomí.

Šéf jednotky mutantů, telepat John Marshall, ukázal na stoličku vedle pneumolůžka. Posadil jsem se. Rhodan seděl proti mně. Allan D. Mercant byl také přítomen. Před vstupem na klinické oddělení stáli dva strážníci. Tato porada byla přísně tajná.

„Nechceme vás zneklidňovat, Fielpane,“ začal Rhodan. „Ta věc je sice důležitá, ale pokud se na to necítíte, počkáme do zítřka. Potřebujete se prospat.“

Fielpan se zasmušil. Byl bledý jako stěna. Pod napjatou kůží na čele mu pulzovaly tepny.

„Příliš mnoho mých mužů odešlo navždy, pane,“ odpovídal

váhavě. „Musím o tom přemýšlet a nedokážu usnout.“

„Vaši lidé padli při službě lidstvu, Fielpane,“ namítl jsem. „Ale chápeme vás.“

„Vím, co mi chcete říct, pane... Abych si nic nevyčítal, že?“

„Přesně tak! Nemá smysl to dělat. Já jsem starý muž, Fielpane. Za můj dlouhý život už odešlo mnoho lidí, které jsem miloval nebo si jich vážil.“

Rhodan si sáhl na aktivátor buněk, který nosil stejně jako já na prsou. Před majorem seděli dva Nesmrtelní. Dva nesmrtelní před mužem, který právě unikl ze spárů smrti.

Velitel se ptal na svou loď. Rhodan uhýbal s odpovědí. Pak jsme počkali, až těžce raněný promluví.

„Pomáhal jsem podle plánu v operační oblasti, rematerializovali jsme tam, zaměřovali a pak jsme se zase vrátili do Kalupovy zóny. Pak jsme prověřovali určený sektor.“

Věděl jsem, že vesmírem cestují asi tři tisíce pozemských bojových křižníků, aby propátraly určité vesmírné zóny a hledali stanice Posbiů.

„Kdy na vás zaútočili?“ zeptal se Rhodan.

Major zatnul zdravou dlaň do pěsti.

„To je právě to, co mě štve,“ řekl rozčileně. „Nikdo na mě neútočil!“

„Cože...?“

Fielpan se začervenal. Oči se mu horečnatě leskly. Přítomný lékař varovně vzhlédl. Fielpanův psychický šok byl horší než celé zranění.

„Jerry - váš křižník jednoznačně prokazuje stopy zásahu transformačním paprskem,“ varoval Rhodan.

„Já vím, pane,“ zmučeně záúpěl zraněný. „Jinou možnost ani neznám. Přesto jsem neviděl ani nepřátelskou loď, ani cizí planetu, která by se nám mohla bránit. Byl jsem nejméně jednu světelnou vteřinu daleko od nepřítele.“

Zvědavě jsem se předklonil. Když Fielpan zkontroloval naše tváře, znovu se uklidnil a téměř triumfálně poznamenal: „Ano, pane, pochopil jste. Musel jsem objevit temnou planetu. Jiné vysvětlení nemám. A to jen díky neuvěřitelné náhodě. Po čtyřiaadvacátém

intervalovém manévru se ozvaly energetické zaměřovače. Pak hmotový zaměřovač. Tu planetu jsem nazval Everblack.“

„Jistě, to je vaše právo. A... ?“

„Zaměřil jsem nebeské těleso, do vzdálenosti šesti světelných let použil meziprostor a pak jsem se vrátil do normálního vesmíru. Chtěl jsem se pak přiblížit k objektu, když se to stalo. Najednou prudce stouply hodnoty hmotových zaměřovačů. Vyhodnocení oznamovalo, že jsme se octli uprostřed roje vesmírných lodí, jejichž kurz naprosto jistě směřoval k Everblacku. Víc jsme toho nezjistili.“

„Cože - neviděli jste žádnou loď?“

„Ne, pane, nic. Ozývaly se jenom materiální zaměřovače. Křivka základních hmot se pohybovala mezi normální zeminou, surovinami všeho druhu, dřevem a kamením. Dokonce k nám pronikaly i slabé individuální impulzy odumírající tkáně. Přesto jsme žádnou loď neobjevili. Můj první důstojník vyslovil teorii, že se nacházíme v surovinovém proudu nejrůznějšího složení. Domníval se, že se onen materiál nachází v cílovém letu k Everblacku. Pochyboval jsem o této teorii. Kdyby šlo o transiterový transport, žádnou hmotu jsme nemohli zaměřit. Zůstávám u své teorie, že se jedná o roj transportních lodí, které se nacházejí na Posbíi stanovené dráze letu. Víc toho nevím, pane. Nicméně všechny naše záznamy jsme dali vyhodnotit.“

„Už se vyhodnocují, Jerry,“ řekl Rhodan. Vypadal trochu bezradně. „Co se stalo pak?“

„To já nevím, pane. Najednou se ozvala rána. Všimli jsme si záblesku. Naše ochranné štíty se prolomily a vnější plášť lodi se roztrhl. S nepoškozeným Kalupem jsem vklouzl do meziprostoru a proletěl celou trasu na jeden záťah. V operační oblasti II jsem se musel znovu vynořit, protože se Kalup rozechvěl. Nemám tušení, co mou loď tak silně poškodilo. Obvyklý druh útoku to v žádném případě nemohl být.“

Vstali jsme, popřáli jsme mu brzké uzdravení a opustili ošetřovnu.

Venku se Rhodan opřel zády o stěnu. Tázavě jsme se na sebe zahleděli.

„Trochu divné, že?“ zeptal se. „Jsem zvědav na výsledky.“

Pravděpodobně byla BRESLAU přece jen ostřelována. Co si myslíš o hmotovém zaměření v prázdném vesmíru?"

Ale mě spíš zajímal fenomén Everblacku: „Everblack - docela vhodné jméno pro temnou planetu. Takže to by byla druhá planeta, kterou jsme v mezigalaktickém prostoru objevili. Frago jsme našli pomocí lsti, Everblack po měsíce trvajících strážných letech. Přesto je to náhoda.“

Štíhlý Pozemšťan sraštil čelo. Naši průvodci mlčeli.

„Náhoda? Myslíš? Intergalaktický prostor je bezesporu velký, ale co když ti teď povím, že v něm najdeš veliké množství unesených planet? Za takových okolností by objevení Everblacku nebylo vůbec náhodné.“

Vzdychl jsem a schoval ruce do kapes. John Marshall se tiše usmál. Rhodanovy myšlenkové pochody byly odvážné, ale kdy v minulosti nebyly!

„Vyčkejme času,“ odpověděl jsem diplomaticky. „Co se týče Posbiů, myslím, že bychom v souvislosti s nimi měli jakékoliv náhody vyloučit. Kdy mám nástup, Mercante?"

„Začneme přesně za dvacet minut standardního času, Vaše Vznešenosti,“ odpověděl šéf Sluneční rozvědky. „Tu řeč bychom si měli ještě jednou projít.“

„Děkuji, stačily mi poslední korektury,“ odmítl jsem. „Takže začneme. Perry, uvidíme se později. Jsem zvědav na to vyhodnocení.“

Jeho znuřená tvář se mi nelíbila.

„Co máš za lubem?" zjišťoval jsem.

„Nic, starý příteli, zatím ještě vůbec nic!" řekl. „Splň svou diplomatickou misi a elegantně vysvětli obyvatelstvu, že je nesmysl přičít se vůli Sluneční říše.“

„Barbare! Kdyby mi před deseti tisíci lety někdo řekl něco takového, už bych nebyl mezi živými, protože bych zemřel smíchy.“

„Nesměj se moc nahlas, Arkonidané,“ varoval Rhodan. „Tady nejde jenom o naši kůži, ale o osud všech národů Galaxie.“

* * *

Bylo to ještě horší než jsem tušil. Rhodan byl totiž připraven vsadit nejvyšší trumf lidstva: sám sebe!

Před třemi hodinami vyplula vlajková loď THEODERICH z lineárního prostoru. Velitel Jefe Claudrin mne superobřím křižníkem provázel.

Obrovité skladové prostory byly nacpány náhradními díly všeho druhu. Epsaleran Claudrin mi vysvětloval, že vybavení postačí pro akční rádius o sto osmdesáti světelných letech. Návrat se zdál být zajištěn, přestože stálá nouzová volání pozemských jednotek flotily prokázala, že pořád dochází k nejružnějším nepříjemným překvapením. Lidé ani Arkonidané totiž nebyli připraveni na tak dlouhé lety.

Claudrinova sebedůvěra mi připomínala námořníka jménem Kolumbus. Tenkrát jsem byl s ním, když objevil novou pevninu za Atlantikem a musel jsem se divit, s jakou odvahou se do krkolomné akce pouštěl.

Nyní jsem se divil znovu. I když byla loď THEODERICH tím nejmodernějším a největším typem křižníku, jaký Pozemšťané měli, jeho konvenční výzbroj na Posbie nijak nezapůsobila.

Kromě fiktivního transmiteru ovšem. Pouze tato zbraň, mimochodem jediná svého druhu v Galaxii, dokázala přemísťovat silné bomby do blízkosti fragmentálních lodí Posbiů a ničit je.

Ostatní zbraně na Posbie nepůsobily, protože lodě biorobotů byly chráněny ochrannými štíty, které dokázaly přesunout chráněný objekt o deset hodin do budoucnosti a učinit ho tím pádem nenapadnutelným.

Objekty, které ještě neexistovaly, byly tudíž nenapadnutelné a nezaměřitelné.

Vrátil jsem se do své kajuty, abych si trochu odpočinul.

Harlek mi ležel na klíně a podřimoval. Občas měl divoký sen, trhlo to s ním, něco zabručel a roztočil vrtulový ohon. Pobaveně jsem ho sledoval.

„Co si myslíš o naší situaci, Harleku?“ zeptal jsem se.

„Super!“ odpověděl a víc jsem toho z něj nedostal.

Zanedlouho ke mně přišel Rhodan. Měl na sobě prostou uniformu. Harlek vyděšeně nadskočil a zasalutoval tak, jak se to

naučil od Guckyho, aby zmizel do bezpečí.

Podíval jsem se na návštěvníka: „Barbare, pokud jsi přišel abys mi sdělil, že na mě čeká moje kajuta na THEODERICHU, pak se hrozně mýlíš.“

Posadil se na okraj lůžka.

„Hrozně... ?“ zopakoval.

„Doslova příšerně! Příteli, já jsem velice zaměstnaný státník a kromě toho hodně starý státník. Neustále toužím po odpočinku. Koneckonců jsem přežil deset tisíc let... Tys nepřišel proto, abys mě pozval na svou expedici, že ne?“

Perry se usmál. Podíval se na hodinky.

„Start za dvacet minut, Arkonidané! Pokud se ti podaří uklidnit svou krev dobrodruha, pak jsi omluven. Pokud ne, vezmi si věci a uvidíme se později, Vaše Vznešenosti!“

Rhodan se postavil do pozoru, obrátil se na podpatku a šel. Nazlobeně jsem se díval za ním.

Harlek se vynořil ze sprchy.

„Zamokřit, he... ?“ zašeptal. Neodpovídal jsem mu.

„Zamokřit?“ zeptal se Harlek trochu víc nahlas, ale zároveň otevíral skříň a podával mi bojový oblek.

„Přeskočilo ti?“ hlesl jsem a podíval jsem se mu do očí. Najednou jsem měl pocit, že jsem jeho inteligenci dosud velmi výrazně podceňoval.

„Nemůžeš to přece nechat být. Jdi! Perry čeká! Vezmeš mě s sebou?“

„Harleku!“ zaúpěl jsem. „Harleku, co je to s tebou? Najednou jsi rozumný a mluvíš normálně? Co to? Dokonce moudře, jak se zdá?“

„Já jsem moudrý,“ sebejistě tvrdilo to stvoření. „Musíš jít, nebo si zničíš Ego.“

„To je přece moje věc, Harleku!“

„Není. Je to i moje věc. Chci jen, abys byl spokojen. Perry říká, že na tebe mám dávat pozor.“

Vstal jsem a přistoupil k němu.

„Prcku, ty mi tu hraješ divadlo!“

„Divadlo? Co je to divadlo?“

„Divadlo je něco předstírat. Představovat něco, co člověk není.“

Hrál sis na hlupáka. Proč, Harleku?"

„Nejsem tak chytrý jako vy, a ani ne jako Gucky. Moc toho neumím, ale mám tě rád. Proto musíš jít.“

Byl jsem otřesen. Přirozeně, že Rhodan věděl, koho mi v Harlekovi dává. Pozemšťan znal mou osamělost. Mohl jsem být mezi tisíci lidmi a přesto jsem byl sám. Osud mého ctěného národa, pokračující degenerace a pozvolný zánik Arkonu mě velmi tížil.

Obrátil jsem se k Harlekovi.

„Nemohu jít. Tahle akce je šílenost. Ale nemyslím, že by nejdůležitější osobnosti Galaxie měly riskovat krk. Vrchní velitelé se mají zdržovat mimo bojiště a řídit bitvu.“

Harlek se posadil na oháňku. Beze slov ke mně vzhlížel. Vyčkával, protože byl skutečně moudrý.

* * *

Když jsem vstoupil do velínu mohutného THEODERICHA, důstojníci salutovali. Nikdo se neusmíval, nikdo se netvářil ironicky. Rhodan měl své muže pod kontrolou.

Přistoupil ke mně a ukázal na křeslo před ovládacími panely. Z reproduktorů se ozývaly hlasy šéfa sektoru. THEODERICH byl nejenom připraven ke startu, ale i k boji.

O pět minut později zaduněly pohonné agregáty. Nejmodernější a nejnákladnější vesmírná loď lidstva vzlétla. Rhodan se už k mému váhání nevrátil ani slovem.

THEODERICH měl za úkol proniknout do oblasti, kde byla poškozena loď BRESLAU. Zanedlouho přešel do meziprostoru, aby pokračoval v lineárním letu mnohonásobkem rychlosti světla. Za normálních okolností jsme při takovém letu vždy viděli cílovou hvězdu. Teď před námi žádná nebyla. Jen tma, černota, věčná noc.

Brzy jsme se pohybovali relativní rychlostí milionnásobků rychlosti světla. Neobjevovaly se žádné dilatační příznaky. Vlastnosti librační zóny mezi energetickými svazky čtyř- anebo pětidimenzionálního prostoru neumožňovaly žádné změny v čase.

Naslouchal jsem dunění Kalupových kompenzačních konvertorů. Vytvářely parastabilní štítové pole, které nás chránilo před vlivy

vnějšího světa. Nebyli jsme tudíž v normálním prostoru ani v hyperprostoru, ale někde mezi - v meziprostoru.

Téměř všechny národy Galaxie používaly ještě zastaralé transitmí lodě, které prolamovaly hranici mezi prostory násilně, a takový proces byl doprovázen bolestivým transitmím šokem. Lineární let probíhal elegantněji, zraleji a přesněji. S jeho pomocí mělo být jednoho dne možné překonávat i propasti mezi galaxiemi.

Let k Everblacku nám při nepřetržitém letu trval tři dny. Z technických důvodů však nebylo možné nechat běžet Kalupovy konvertory tak dlouho na plný výkon. Samotná provozní připravenost nebyla pro bezrizikový let rozhodující.

Rhodan si uvědomoval svou zodpovědnost a tak jsme se po třech hodinách letu vrátili zpět do normálního časoprostoru. Jakmile se na zádových monitorech opět objevila mateřská Mléčná dráha, vstal jsem z křesla.

„Porada,“ nařídil Rhodan.

Protáhl jsem se. Tušil jsem, co bude vykládat. Už jsem znal vyhodnocení údajů z palubního počítače lodi BRESLAU.

Šli jsme. Důstojníci superobřího křižníku naskakovali do centrálního antigravového výtahu, který nás odvážel do jídelny.

Všechna oddělení byla napojena na videofon, aby nás viděli a slyšeli i členové posádky.

Posadil jsem se k čelnímu stolu. Rhodan nastavil projekční štít. Neobvyklé fluidum, které nás nyní začínalo ovlivňovat, jsem už znal. Tuhle mírnou nervozitu, která se podobala trémě, jsem znal z paluby staroarkonidských bojových lodí.

„Předpokládám, že všichni znáte naši základní situaci,“ začal Rhodan. „BRESLAU objevila novou planetu Posbiů. Vzdálenost zhruba sto osmnáct tisíc světelných let. Takže k věci...”

Udělal přestávku a pohlédl na své záznamy.

„Pokusíme se na Everblacku přistát, abychom zjistili, zda se bude chovat stejně jako Frago. Komando pod velením majora Tunera je připraveno k boji. Použijeme nový druh bojových obleků, speciálně vyvinutých pro boj proti Posbiům. Jsou sice těžší, ale zabudované antigravy je zvládnou. Individuální absorbéry zabrání zaměření našich tělesných frekvencí Posbii, simultánní mechanici

tlumočníci se synchronně zabudovanými symbolickými vysílačkami umožní dorozumívání s Posbii. Za biologicko-lékařské otázky bude zodpovídat Dr. Anztan. Je specialistou na plazmabiologii a biochemickou fyziku. Dr. Anztan se zúčastní přistávacího manévru.“

S takovým zahájením jsme nepočítali. Otočil jsem se a spatřil jsem vysokého, hubeného muže s vejčitou hlavou.

Dr. Anztan patřil k několika málo galaktickým lékařům Arasům, kteří nás podporovali. Byl kapacita. To byli téměř všichni Arasové, ale on zvlášť. Právě díky jeho znalostem pokročila řada pozemských lékařských věd, například při náhradě končetin jako v případě velitele BRESLAU. Vědecké schopnosti galaktických lékařů byly neuvěřitelné.

Anztan se na mě zahleděl velkýma očima. Byl to starý muž. Jeho modrozelená pleť se lišila od pleti ostatních Arasů. Anztan byl míšenec se staroarkonidskými předky. I Skokani a Arasové vzešli z mého rodu. Znali jsme asi pět tisíc různých národů, jejichž předci kdysi dávno vycestovali z Arkonu, aby založili nové kolonie a zasadili kořeny nových civilizací.

Kývl jsem na pozdrav. Pokusil se o úsměv.

Pozemští důstojníci tiše diskutovali, dokud je Rhodan nepřerušil.

„Dr. Anztan je velmi spolehlivý, pánové. Expedice se zúčastníme i Gucky a já. John Marshall zůstane jako telepatická spojka na THEODERICHU. Více mutantů nemůžeme využít, všichni jsou v akci.“

Marně jsem pátral po myšobovi, až mi druhý důstojník pošeptal, že Gucky se ponořil do osvěžujícího spánku.

„Imperátor arkonidské říše byl požádán, aby se také zúčastnil,“ zaslechl jsem Rhodanův hlas.

Vylekal jsem se. Rychle jsem odpovídal:

„Podle mého názoru postačí, když poletí jenom jeden státník, který bude strkat hlavu do chřtánu té posbiovské příšery. Nechápu, co budeme na Everblacku pohledávat a co tam vlastně máme objevit. Z bezpečnostního hlediska jde docela určitě o významný krok, ale já prostě nechápu, proč místo státníků nemohou letět vědci.“

„Tunera bude doprovázet šest vědců a techniků,“ odmítl Rhodan mé námitky. „Já chci osobně vidět, co se tam bude dít. Mé vlastní

dojmy budou také rozhodovat o našich dalších opatřeních.“

Zlostně jsem sevřel ruce do pěstí. Čekal jsem to. Tohle byl průhledný argument, pomocí kterého Rhodan pokaždé zastíral svou touhu po dobrodružství.

Rozhlédl jsem se.

Byla tam asi stovka pozemských odborníků, schopní vědci a inženýři, a usmívali se.

„Konstatuji, že se nacházím uprostřed nenapravitelných bláznů!“ řekl jsem apaticky. „Vy se to vážně nikdy nenaučíte, pánové! Jak často jsem vám už takhle promlouval do duše?“

Z reproduktorů přenosného zařízení se ozývaly podivné zvuky. THEODERICH byl plně automatizován. Přesto potřeboval ještě dva tisíce členů posádky.

A ty dva tisíce nyní měly co dělat, aby nepraskly smíchy.

„Pokračujme,“ přerušil mě Rhodan. Věděl, že to své rozčilování nemyslím vážně.

„Čert vás vem!“ ulevil jsem si.

„Výborně. Takže můžeme pokračovat,“ mínil Rhodan. „Poletíme k planetě, zaměříme ji, přiblížíme se na sto světelných let a vypustíme Gazelu GAZ-24. Velitelem bude major Tuner. Člun je vybaven velmi silnými individuálními absorbčními poli. Je vyloučeno, aby Posbiové poznali ve členech posádky organické bytosti. Jejich láska k robotům je obecně známa. Zatím se nám je vždy podařilo oklamat. V případě nouze použijeme novou zbraň, kterou zkonstruoval Dr. Anztan. V podstatě se jedná o narkotický zářič, jehož frekvence vyvolávají ochromení.“

„Ale ne u Posbiů,“ namítl jsem.

„Zářiče jsou nastaveny na frekvence jejich bioplazmy. Budou účinné, za to ručím. Prikázal jsem vybavit všechny naše lodě podobnými děly. Naše malá akce tedy bude také něco jako experiment.“

Aras pak podal nějaká vysvětlení, kterých jsem si příliš nevšímal. Můj extramozek se hlásil. Stejně jako já pochyboval o účinnosti Rhodanovy osobní účasti v akci, ovšem nezapochyboval o hodnotě celé akce.

Když znovu promluvil Rhodan, zpozorněl jsem. Dospěl ke konci

svých vysvětlení.

„Pečlivé vyhodnocení výsledků měření z BRESLAU patrně vysvětluje surovinové zásobování Posbiů. Materiální zaměření byla jednoznačná. Zaměření hovoří o velkém množství hmoty. BRESLAU opravdu narazila na konvoj dopravních lodí Posbiů.

Co se týče zbraně, pomocí níž Posbiové zaútočili, pak to patrně byly transformační paprsky. Jejich účinnost dobře známe. Pro nás tyto zkušenosti znamenají jedno: raději se nepřibližovat k transportním konvojům. Ale pak by nebyl důvod proč propadat panice. Děkuji, to by bylo všechno.“

Čekal jsem na stereotypní závěrečné: „Má někdo otázky?“, ale byl jsem zklamán. Překvapeně jsem pohlédl na Pozemšťana. Přistoupil ke mně telepat John Marshall. Automaticky jsem aktivoval svůj mentální monoblok. Všiml si toho. Vyčítavě zavrtěl hlavou.

„Ale, pane! Přece jsem vám slíbil, že nebudu naslouchat vašim myšlenkám...”

Mávl jsem rukou.

„Momentálně byste v nic nenašel nic lichotivého. Tahle akce je příliš nebezpečná. Počet neznámých v rovnici je natolik otřesný, že raději nepočítám.“

„Zúčastníte se, pane?”

„Asi mě máte za kompletního šílence, že?”

„Hmmm...”

Raději jsem se odebral na snídani.

Obraz na infra byl tak ostrý, že jsme zprvu zapochybovali, že bychom už objevili hledanou planetu.

Pochybnosti však brzy ustoupily. V této bezhmotné pustině, kde se nedaly najít ani rozptýlené atomy, byl omyl vyloučen. Zaměřený objekt vyzařoval teplo, takže musel obsahovat průmyslové objekty a elektrárny. Termické teplo jádra planety se dalo vyloučit.

Už dvacet minut jsem se cítil bezradně. THEODERICH stál v černém vesmíru. Everblack plul asi sto světelných let daleko. Takovou bezpečnostní hranici jsme si stanovili.

Daleko za námi - příliš daleko než abychom se všemi důsledky dokázali pochopit jak daleko - se třpytila naše mateřská hvězdná konstelace. Zcela zřetelně jsme viděli spirálovité výběžky Mléčné

dráhy i její centrum, všechno ve vznešené velikosti, náležející Galaxii.

Nacházel jsem se ve velínu superobří lodi. Už jsme se začali omezovat: například jsme nemohli ohmatat Everblack hyperrychlými spojovými prostředky, protože jejich impulzy by mohly být protivníkem zaměřeny.

Infračervené světlo světa přicházelo samo od sebe. Stačilo jej zachytit, zobrazit a zvětšit obraz.

Počítačové soustavy vlajkové lodi flotily běžely na plné obrátky. Vědci se pokoušeli vyčíst všechno to, co by pro nás mohlo být důležité.

Už deset minut po prvních záběrech jsme věděli, že se Everblack netočí kolem vlastní osy.

Neobjevili jsme žádné atmosférické plyny. Bylo to neobvyklé. Neurčili jsme ani rychlost dráhy. Chyběly nám body, ke kterým bychom mohli naše měření vztahovat.

Abychom zjistili jak velká je to planeta, jakou má hmotnost a další parametry, potřebovali bychom lepší základní údaje. Ovšem Rhodan byl opatrný. Tady, ve vesmírném sektoru, kde nebylo možné zaměřit prakticky žádnou energii, by nás prozradily už i sebemenší energetické částčky.

Všechny stroje mlčely až na nouzový agregát, který zásoboval energií životně důležité palubní agregáty. Pozemšťané takovému druhu letu říkali „plížení“.

Cítili jsme nervové vypětí. Chvilími jsem měl návaly, které způsobovaly, že mi srdce zběsile tlouklo. Jak často jsem se už takhle blížil k nepříteli! Kolikrát jsem už musel prožívat tohle „plížení“ k bojišti, na kterém potom padly stovky a tisíce nejlepších mužů...

Kdysi dávno jsem takhle bojoval proti Metanům a teď jsem stál na palubě lodi Pozemšťanů, lodi, která byla postavena podle prastarých arkonidských pravidel, jíž velel stejně jako celé flotile muž, který kdysi na Měsíci objevil ztroskotaný křižník arkonidské expedice.

Ničemu jsem se nebránil, nemělo by to ani smysl. Pozemšťané by na moje varování stejně nedali, byli to paličáci.

Vyhodnocení jsme měli za sebou, ale nepřineslo nijak úžasné

výsledky. Vesmírná stanice zklamala. Vzdálenost od ní byla příliš velká a infrastopy rozptýlené.

Everblack jsme na monitorech viděli v podobě dýňové placky. Vzdálenost souhlasila. Tato posbiovská planeta plula asi sto tisíc světelných let daleko od hranice Mléčné dráhy. Byli jsme rádi, že jsme ji vůbec objevili

Nyní jsme se k ní pomalu sunuli.

V přestávkách mezi intervaly příletu se konaly početné porady. Robotik Van Moders, mladý energický muž, neustále tvrdil, že Posbiové jsou potomci vymřelých obyvatel planety Mechanica. Tato teorie měla něco do sebe a hlavně ji nešlo nijak vyvrátit.

Už jsem se konečně mohl začít obávat Rhodanova plánu, že se porozhlédneme na Everblacku. Akce na Fragu byla příliš krátká. Nyní bylo důležité ověřit různá zjištění BRESLAU. Byli jsme rozhodnutí, že přistaneme.

Perry přerušil rozmluvu s astrofyzikálním oddělením a obrátil se na mě.

„Samé domněnky,“ rezignoval. „Otázka, odkud Everblack může pocházet a proč se tolik vzdálil od Galaxie, je sice vědecky zajímavá, prakticky však bezvýznamná. Musíme se s jeho existencí vyrovnat. Ani bychom se neměli pokoušet zjišťovat, jestli byl posunut mechanickou cestou, anebo nějak jinak.“

„Je na čase ukončit hádanky,“ zahřměl hluboký hlas Jefa Claudrina. Nevím proč, ale připomněl mi tím mého nového sluhu. Pobaveně jsem se zasmál.

Claudrin se zatvářil nechápavě, ale já jen mávl rukou. Pokrčil rameny a šel.

První důstojník komandoval podřízené. Jeho hlas zněl podrážděně. Bylo na čase, aby dosavadní nervové vypětí vystřídala činorodost. Rhodan mě pochopil. Byl to chytrý taktik a psycholog.

„Do akce připravit!“ rozkázal. Nepovažoval za nutné, aby se o jednu vyřízené věci mluvilo zbytečně dlouho.

„Majore Tunere, očekávám vás s vaší jednotkou v hale sedm u výpusti. Děkuji!“

Tmavovlasý důstojník zasalutoval. Jeho tým sestával z mladých mužů plných idealismu a umu. Allan D. Mercant si Tunera našel

speciálně pro tuhle událost.

Společně s Rhodanem jsem vešel do výstrojní komory. Když jsem spatřil monstrózní ochranný oblek, zamrkal jsem překvapením.

Totálním odstíněním organických impulzů bylo možné skrýt se před čidly Posbiů tak, že v člověku netušili organickou bytost a považovali ho za robota. Pomocí absorbérů bylo již provedeno několik důležitých akcí v teritoriu Posbiů. Mezitím byly absorbéry individuálních frekvencí rozšířeny a aplikovány natolik, že se využívaly i ve všech možných lodích a letounech.

Člověk pak vypadal jako robot.

A nabízela se opačná otázka: proč Posbiové - bioroboti, vypadají jako lidé? Na Mechanice jsem viděl stroje všeho druhu, ale většinou lezly, chodily nebo jezdily. Vznikly však podle podoby z civilizace, která připomínala ještěrky.

Van Moders mezitím tvrdil, že Posbiové sice byli na Mechanice postaveni, ale že se jejich konstruktéři řídili přáními cizinců.

Musel jsem na to myslet, když jsem se připravoval do akce. Oblékal jsem se poměrně dlouho. Tohle nebyl onen lehký a ověřený bojový oblek, na jaký jsem byl zvyklý deset tisíc let. Dokonce i bojové kombinézy Arkonidanů byly proti tomuhle jen lehkou skořápkou.

Jeden z již oblečených mužů ke mně přistoupil a podával mi ruku. Byl to major Tuner.

Nakonec jsme dvě hodiny zkoušeli funkčnost všech přístrojů obleku. Díky antigravu jsem se mohl pohybovat, jako bych tu velkou zátěž nenesl.

Klimatizace a zásobování vzduchem pracovaly bezvadně. Nic jsem nenamítal.

Pohybovali jsme se v prostorách, které byly pro oko smrtelníka naprosto temné, ale díky infra jsme viděli stejně dobře jako ve dne. To bylo důležité, protože jsme se chystali navštívit planetu, kde nenajdeme ani jiskřičku světla.

Tři hodiny po prvním zaměření jsme byli připraveni ke startu. Vylezli jsme z těžkých monster a zůstali jsme jenom v tenkých kombinézách, vybavených nafukovacími helmami. Museli jsme dokázat i tohle.

Pak jsme odjeli zpět do velínu lodi.

„Mám chuť při akci shodit všechny přístroje..., celé to brnění,“ poznamenal Rhodan.

Zaprotestoval jsem. A on mi na to odpověděl něco, čemu jsem nerozuměl. V tak nebezpečném vesmírném sektoru nesměla být podceňena naprosto žádná bezpečnostní opatření. Brnění bylo perfektní. Projekторы obleků navíc utvářely kolem každého z nás ochranné energetické štíty, odolné i vůči silnému ostřelování.

Musel jsem si vzpomenout na rytířské časy existence lidstva.

Jak často jsem tehdy musel nosit podobná brnění - ale tehdy jsme neměli antigravy ani deflektory.

Gucky dorazil jako poslední. Když ani ne metr vysoký myšob vstoupil do velínu, musel jsem se smát. Ve svém brnění vypadal vskutku směšné.

„... neskutečná drzost,“ pištěl Gucky. „Vystupuju, todle já dělat nebudu. Byl jsem oklamán a na moje rady se tady prostě nikdy nedá! Přišel jsem, abych vyslovil svou nespokojenost a požádal o propuštění!“

Jeho brnění se roztočilo. Asi něco špatně zapnul.

Podíval jsem se na něj.

Za chvíli se zastavil.

„Copak mu asi je?“ nezáživně se zeptal Rhodan a předklonil se.

„Bude mu zle,“ mínil Dr. Anztan, kterého jsem vůbec poprvé viděl srdečně se zasmát.

Věděl jsem, že si Gucky pohrává s myšlenkou na telekinetickou pomstu, a že by hubeného araského doktora nejraději zvedl a přilepil ke stropu, ale ovládl se.

„Spojová kontrola, velín THEODERICHA, tady velitel,“ zaduněl z reproduktoru Claudrinův hlas.

Major Tuner, šéf týmu a zároveň první pilot Gazely, zapnul spojení.

„GZ-24 připravena k vyplutí. Funkční kontrola ukončena, žádné závady.“

„Start za minutu. Hodně štěstí!“

Claudrin zbledl. Tohle byl poslední kontakt s vlajkovou lodí.

Člun se chystal na cestu do neznáma.

Mezitím jsme věděli, že Everblack měří v průměru 14 800 kilometrů a že má gravitaci o síle 1,3 g. Víc nám toho naši specialisté zaměřovači neřekli.

Na kolejnicích jsme byli přepraveni k vypusti. Před člunem se pomaličku začínala rozevírat vnější brána. Vyklouzli jsme zlehka, i když nutný posun obstaral speciální, malý raketový pohon.

Ve volném prostoru pak zaduněl pohonný agregát člunu. Let do neznáma začal. Těsně před dosažením rychlosti světla se Tuner vynořil v mezizóně, kde jsme v žádném případě nemohli být zaměřeni. Nikdo nepromluvil. Dokonce i Gucky se uklidnil.

Ještě jednou jsem si zkontroloval funkčnost nejdůležitějších přístrojů skafandru. Vše v pořádku.

I kdyby nás nyní Posbiové zaměřili, nezaměřili by vůbec nic organického.

Stali se z nás roboti.

* * *

Strukturální zaměřovač se ozval ve chvíli, kdy jsme se vrátili do normálního prostoru.

Tuner okamžitě zareagoval. Na monitoru našeho infra se rozsvítil výřez planety Everblack. Už jsme se dostali tak blízko, že jsme ji nemohli přehlédnout.

Major přepínal. Člun zvolna brzdil.

Zároveň se ozvaly hmotové zaměřovače. Slyšel jsem Rhodana jak něco volá, ale nerozuměl jsem mu. Celý člun se trásl a vibroval, jako kdyby ho někdo nakopl.

Pak se staly dvě na sobě nezávislé věci.

Zprv jsme vyšli z librační zóny příliš blízko u Everblacku, což poukazovalo buď na výpočetní chybu, nebo na chybu naprogramování. Loď automaticky zbrzdila víc než jsme čekali, abychom se neroztříštili o povrch planety.

Druhou událostí byl strukturální otřes. Společně s námi přiletěla pravděpodobně velká loď.

Zatímco Rhodan udeřil na hlavní kontrolní tlačítko a přepnul tak

řízení lodi k autopilotovi, ohlásil se můj extramozek a říkal: BRESLAU byla poškozena šokovou vlnou. Nikdo si toho nevšiml. Posbiové nadále otevřeně přistávají. Cítí se bezpečně.

Pokusil jsem se informovat Rhodana. Nereagoval. Znovu přepnul a pokoušel se řídit člun vlastnoručně. Už jsme byli z nejhoršího venku. Automaty nás dostaly z nebezpečí.

Planeta plula ven z monitorů a její místo zaplňovala černá mezigalaktického prostoru.

Zasáhl nás další transitmí šok. Malá loď se zachvěla. Akustický ukazatel strukturálního zaměřovače se kvůli přílišnému zatížení samovolně vypnul. Ozvaly se optické kontroly.

Rhodan vyskočil.

Pochopil jsem, že chce otevřít vstup do strojovny, aby deaktivoval katastrofické spínače automatu. I já jsem proto pomalu vstával.

Společně jsme šubali za hydrauliku dveří, která byla v podobných případech zablokována.

Plně jsem chápal Rhodanovy obavy. Automatika, která by se za normálních okolností vůbec neozvala, byla najednou zrádná. Rychle jsem zmáčkł tlačítko spojení. Z helmových reproduktorů se ihned ozval Perryho hlas.

„... by měli postavit před válečný soud. Proč nebyla ta zatracená věc zablokována? Líp bych se uvolnil. No..., vida... A teď se to ještě brání...“

Pískání aktivovaných energetických projektorů se nedalo přeslechnout. Automatika jednala logicky, ale jenom tak logicky, jak náleželo stroji.

Bylo nutno zabránit hrozící kolizi. Takže nejdříve uvolnit zásobní energii pohonných agregátů. To znamenalo uvolnit tři sta megawattů výkonu reaktorů. Asi byla převedena do defenzivní sféry a proto se samočinně aktivovaly ochranné štíty.

Automatika tedy jednala správně - avšak v souvislosti s normálními, obvyklými okolnostmi. Tohle byla mimořádná, naprosto jiná situace, protože přímo před námi číhaly tisíce zaměřovačích přístrojů neznámého světa.

Nemělo smysl přemítat o reakcích autopilota. V našem případě

nebyly vhodné.

„Nikdy nevěř robotům,“ zaslechl jsem v přilbě hlas Dr. Anztana. Zdálo se, že akce skončila dříve než začala. Klidně jsme se mohli vrátit na palubu THEODERICHA, pokud nám to nepřítel dovolí.

Vinou prudkého brzdného manévru před naskočením automatiky klesla rychlost natolik, až se to podobalo úplnému zastavení. Už jsme byli ve vleku planetární gravitace.

„Gucky... !“

To volal Rhodan, když zjistil, že vstup do strojovny opravdu neotevře.

Myšob se potácivě blížil.

Ustoupil jsem a přitom jsem mírně odtláčil Dr. Anztana. Opřeli jsme se o stěnu a sledovali jsme Guckyho snažení. Na palubě zavládlo ticho. Nikdo nepromluvil. Svící kontrolky strukturálního zaměřovače spadly na nulu. Pokud bychom měli štěstí, mohl by se nám podařit útek.

Tuner se vpředu ve velínu snažil získat člun zpátky pod kontrolu. Ovšem teď už bylo ruční řízení opět zablokováno.

Guckyho telekinetické síly byly enormní. Zámek vstupu zaskřípal, ale než mohly ocelové dveře odskočit, zakročil nemilosrdný osud.

Zaslechl jsem Tunerovo varovné zvolání. Zároveň poskočily kontrolky a mezi stěnami člunu se rozječely ohlušující zvuky, které mě přinutily zvednout ruce a přitisknout si dlaně k uším.

GZ-24 byla napadena neznámými silami.

* * *

Moje vnější mikrofony zachycovaly skřípání drtícího se kovu. Vedle se vzedmula stěna a rozšiřovala se v ní horká rudá skvrna. Guckyho to odhodilo proti Rhodanovi tak prudce, až oba upadli. Já jsem se držel Atztanova skafandru.

Pohled na blikající monitory mi dokazoval, že se z Gazely stal vrak. Planeta ji stáhla na oběžnou dráhu.

Ve strojovně to dunělo, ale nebyly to pracovní zvuky agregátů. Z otevřeného vstupu vyšlehly ohnivé jazyky.

Poplašné signály oznamovaly, že se vnější plášť člunu zahřál na více než tisíc stupňů Celsia. Nastal nejvyšší čas opustit loď. Vypadlo už i nouzové osvětlení. V mém skafandru se aktivovala klimatizace.

„Atlan pro všechny... Atlan všem - vystoupit! Všichni vystupte, loď exploduje. Rozuměl jste, majore? Použít nouzové východy!"

„Rozumím, pane,“ slabě se ozvalo z mého reproduktoru. „Vzdálenost k povrchu momentálně dvě stě patnáct kilometrů. Blížíme se k nejvzdálenějšímu bodu oběžné dráhy. Vystupujte, já čekám.“

„Rozumím, Tunere. Sejdeme se venku. Připravte nouzové volání pro THEODERICH. Letíme v brnění dál do vesmíru. Hodně štěstí. Konec.“

Bylo řečeno vše, co v tuto chvíli mohlo být řečeno. Dr. Anztan pochopil mé zamávání. Aktivoval jsem elektromechaniku skafandru.

„Vezměte Guckyho, Anztane,“ hlesl jsem do mikrofonu.

* * *

„V pořádku, jsem fit,“ zaslechl jsem ve sluchátkách Rhodanův hlas. „Anztane, vy půjdete napřed. Atlan a já přeneseme prcka. Tak už běžte!"

Galaktický lékař neodpovídal. Ztěžka se odsunul do výstupní komory a aktivoval vnější bránu.

Když jsme zvedali Guckyho ze země, uslyšeli jsme Anztanův hlas. Zněl vzrušeně.

„Automatika vypadla. Brána se nerozevírá. Co teď?"

Slyšel jsem Rhodana rychle oddechovat. Než mohl něco říct, vytáhl jsem dezintegrátor a odjistil ho. Pak jsem zamířil a zmáčkl spoušť.

Arkonidská ocel se rozzářila a pak se začala sypat.

Znovu se ozvala exploze a podlaha se nám pod nohama zatřásla. Někteří upadli. Slyšel jsem výkřiky.

Přímo před námi se rozevřel otvor ve stěně. Tlaková vlna detonace zcela vytrhala zbytky dveří strojovny. Hned jsem vykročil. Guckyho ochablé tělíčko jsem táhl za sebou.

Uvnitř v Gazele nebylo možné přežít. Museli jsme se svěřit

speciálním skafandřům a vesmíru. Potácivě jsem došel k otvoru ve stěně člunu, zapnul jsem antigrav a společně s Guckym jsem vyplul do volného kosmu.

Po chvíli jsem se otočil za Gazelou. Zůstala několik stovek metrů za námi, ale ještě jsem ji viděl. Vnější povrch žhnul. Ze strojovny šlehaly modré blesky.

Rhodan a Dr. Anztan se už také uvolnili. Pak jsem ale zděšeně vykřikl.

„Tunere, Tunere, slyšíte mě? Odpovězte, Tunere!"

„Nemá to smysl,“ zazněl Rhodanův hlas. „Všimli jsme si, že východ z velínu se zablokoval. Velín hoří. Nemá význam ho volat..."

Poslední slova zněla zlomeně. Rhodan se nikdy nedokázal vyrovnat se smrtí svých mužů. Nepatřil k důstojníkům či státníkům, kteří by se ztrátami na životech od začátku kalkulovali.

U něj platila jiná měřítka.

Neodpovídal jsem, přestože se mi zdálo, že slyším děsivý výkřik.

Setrásl jsem to ze sebe a soustředil se na Rhodanův přílet. Když mě míjel, vystřelil jsem magnetický pás a přitáhl ho k sobě.

Vesmírná brnění automaticky zapnula životně důležité agregáty. Gucky byl pořád ještě v bezvědomí.

Daleko před námi, možná už deset kilometrů odtud, plula zničená Gazela po vnucené oběžné dráze.

„Rychleji,“ naléhal Perry. „Jestli vybuchne, uvolní se hezkých pár megatun. Přidejte!"

Nastavil jsem zrychlení antigravového pohonu. V zádové tornistře mi to děsivě zavylo.

Rhodan a Dr. Anztan se vznášeli několik málo metrů přede mnou v absolutním vakuu intergalaktického prostoru. Letěli jsme směrem k Mléčné dráze, jako by nám měla poskytnout záchranu. Nikdo se v těchto chvílích neodvažoval ani pomyslet, že v těchto nekonečných prostorách jsme ještě drobnější než zrnko písku v poušti.

Za námi ležela planeta Posbiů Everblack. Neodvažovali jsme se zapnout zaměřovače.

Ale když už jsem sebral odvahu a rozhodl se, že zavolám THEODERICH, zasáhl nás světelný paprsek mocné atomární exploze.

Daleko od nás vzniklo nové malé slunce. Nikdo neřekl ani slovo, protože všichni jsme věděli, že se náš malý člun rozplynul v energii.

Modrobílá záře zrudla, pak se spálily poslední plyny. Jenom jemná fluorescence ještě naznačovala, kde to bylo...

Musel jsem myslet na majora Tunera a šest mužů jeho jednotky. Nebylo jim dopřáno, aby vstoupili na Everblack.

Tato myšlenka mnou otřásla. Rozhlížel jsem se jako bych se znovu probudil. Gucky byl poslední v řadě spojených astronautů.

Podle mých průběžných propočtů musela být naše současná rychlost dostatečně vysoká, abychom dokázali uniknout gravitaci. Zapnul jsem na vysílání.

„Letíme rychlostí asi dvaceti kilometrů za vteřinu. To stačí. Vypněte agregáty nebo nás zaměří.“

Zaslechl jsem Rhodanovo zasmání. Znělo hořce a bez humoru.

„Fajn, vypneme to. Nebezpečí zaměření ale není tím nejpodstatnějším, Arkonidané! Doufejme a modleme se, abychom nevlétli do transportní linie dopravních křižníku. Pokud se teď tady někde vynoří z hyperprostoru nákladní loď, rozplyneme se v transitmím šoku.“

Vyslovil i mé obavy.

„Jedno z přísloví mého národa říká, že přátelství s Pozemšťanem je vždy nebezpečné,“ suše podotkl araský lékař.

Musel jsem se usmát.

Rhodan zabručel: „Byla to náhoda. Nikdo na nás nezaútočil. Ale dostali jsme se pod dosah energetického štítu.“

„Právě, právě,“ matně opáčil Anztan. „Pozemšťané mají zvláštní schopnost dostávat se čistě náhodou do konfliktů. Naše přísloví má pevné základy.“

„Kdo s čím zachází, tím také schází,“ dodal jsem. A ještě jsem řekl: „Ovšem s tím si nelamte hlavu, milý doktore. Lidské bytosti ze Země jsou v tomto ohledu nepoučitelné. Už jejich předci se vrhali s klacky na medvědy, ačkoliv měli možnost ulovit mnohem méně nebezpečnou kořist.“

„Moc mluvíš, Arkonidané!“

„Už zase? Dobrá, soustředme se tedy, jak dostat naše drahocenná těla z volného vesmíru. Já bych za těchto okolností

riskoval a zavolał bych THEODERICH.“

Perry chvíli váhal. Nakonec řekl: „Nelze se domnívat, že by G-24 byla zaměřena. Proč jsme vlastně nebyli ostřelováni?"

„Robotovi stačí jeden druh ničení. Nemusí svou kořist dorazit střelbou, když ji zasáhl energetický výboj.“

Rhodan se usmíval. Navazoval spojení s THEODERICHEM, aby vyslal naváděcí signál.

V žaludeční krajině se mi dělalo nevolno. Pokoušel jsem se olizovat suché rty. Rhodan znovu promluvil: „Netrácejte nervy, přátelé! THEODERICH tu bude každou chvíli. A buďte si jisti, že protivníkovi ukáže!"

Naše obavy se však začínaly naplňovat.

Všichni jsme sledovali své přístroje.

Podle nich se k nám blížila silná vysílačka.

Posbiové své snahy nevzdali.

A kde zůstal THEODERICH?

* * *

Pozemský bojový obr vyplul z meziprostoru.

Commodore Claudrin a vojáci posádky byli mistry svého oboru. Pokud by člověk posuzoval bojovou sílu lodi podle posádky, pak by byla neporazitelná.

Můj malý zaměřovači monitor byl potažen barevnými čarami. Superobří křižník pátil na všechny strany na cíle, které přístroje skafandrů nedokázaly zaměřit.

„Nejméně deset fragmentálních lodí!" suše konstatoval Rhodan.

Znali jsme Posbie a věděli jsme, co jejich lodě dokážou. Proti tak soustředěné síle jsme neměli šanci.

Claudrin pochopitelně mohl nasadit fiktivní transmitter, ovšem měl jenom jeden. Jeden jediný v celé flotile! Jedinou zbraň, která proti Posbiům zabírala!

Bitva trvala teprve tři minuty, Za tu dobu THEODERICH sestřelil dvě fragmentální lodě.

V hyperkomu bylo slyšet rozkazy velících důstojníků. Claudrin přepnul na naši frekvenci. Byl se svou lodí asi dva miliony kilometrů

daleko.

Znovu a znovu se rozsvěcovalo světlo tam, kde musel stát THEODERICH. Kolem nás se rozsvěcovala a zhasínala slunce. Jedna z transformačních detonací vybuchla v naší blízkosti, až jsme málem zahynuli.

Gucky byl pořád ještě v bezvědomí. Nevěděli jsme jak mu pomoci.

„To nedopadne dobře,“ hlesl Dr. Anztan. „Jsou příliš silní. Já...“

„Klid,“ přerušil ho Rhodan.

„Tady Claudrin,“ zadunělo v našich helmových sluchátkách. „Hlásím zásah vlajkové lodi. Dva agregáty přestaly fungovat. Manévrovací schopnost omezena. Dokážete zaměřit záchranný člun, který pro vás letí?“

„Rhodan pro THEODERICH. Kde ten člun asi právě je?“

„Docela blízko vás, pane. Pilot už vás má.“

Tušil jsem, jak bude znít Rhodanova odpověď.

„Rozkaz pro commodora Claudrina - zastavit boj. V naší blízkosti došlo k explozi. Musel to být váš člun. Vraťte se domů. S porouchanými agregáty jste vyřazeni.“

„Ale, pane, my...“

„Poslechněte rozkaz, Jefe. Už nás nedokážete zachránit a kromě toho můžete být během několika vteřin úplně zničeni. Přerušete, leťte pryč a volejte Maso VI. Bully musí poslat čtrnáctou flotilu. Dejte mu souřadnice. A teď už zmizte v meziprostoru.“

„Pane, my to nedokážeme. Já přece nemohu...“

„Ale můžete,“ znovu ho přerušil Rhodan. „Bylo by nesmyslné obětovat THEODERICH. Přistaneme na Everblacku a počkáme, dokud se neobjeví Bully.“

„Copak nemůžete přijít na palubu k nám s Guckyho pomocí?“ zoufale zvolal Claudrin.

„Ne, je omráčen. Tak už konečně obraťte a koukejte se v pořádku vrátit domů. Konec.“

V místech, kde jsme tušili vlajkovou loď, se rozzářily čtyři gigantické ohnivé míče.

„Zásah, defenzivní štíty prolomeny. Fiktivní transmitter bez energie. Vracím se, pane.“

„Konečně. Hodně štěstí, THEODERICHU!"

* * *

Rhodan nám vysvětlil naši jedinou šanci na záchranu: museli jsme přistát na Everblacku a nějak tam vydržet.

„Povedu nás,“ řekl jsem pokud možno co nejklidněji. „Nepanikařte nám tady, doktore. Ještě není vše ztraceno. Claudrin snad pronikl do bezpečí. Vypadlé pohonné agregáty jsou pro lineární let bezvýznamné. Kalup snad ještě funguje. Čtrnáctá flotila se skládá jenom z bojových lodí a superobřích křižníků. Až sem dorazí, snad se najde nějaký odvážný pilot, který nás vyzvedne. Připravení?"

„Připraveni,“ odpověděl Rhodan. „Máš směr, kde leží planeta?"

* * *

Ucítil jsem úder do chodidel. Gravitace měla hodnotu 1, 3 g. Uslyšel jsem cizokrajné zaklení, které mohl vydat jenom náš araský lékař.

Gucky, který se deset minut před přistáním probral, zapískal jako vylekané ptáče.

Situace byla tragikomická. Protivník nás sice neostřeloval, zato nás však pomocí tažných paprsků stáhl na povrch planety tak rychle, že se náš přílet podobal spíše pádu.

Dostali jsme se na neobvyklou planetu a nevěděli jsme, co si o ní myslet.

Gucky přistál vedle mě. Díky svým parapsychickým silám toho objevil víc než my.

„Zpátky!" zaječel do helmové vysílačky. „Zpátky do nejbližší haly. Už se k nám někdo přibližuje!"

Rozběhli jsme se. Používali jsme přitom antigravy, takže jsme během chvilky urazili asi kilometr cestovní rychlostí auta. Bez jakýchkoliv známek vyčerpání jsme dorazili za halu. Zdálo se, že jde o hangár vesmírných lodí.

Viděl jsem Rhodana, jak na nás mává.

Aktivoval jsem vysílačku.

„V pořádku, vyšlo to,“ řekl Rhodan.

„Gucky, jak je ti?“ zeptal jsem se.

„Nic moc. Možná už bych mohl teleportovat, ale jsem slabej jako moucha. Eště hodinka klidu by bodla. Pak to bude lepší. Co se mnou bylo? Nikdo mi nic neřekne... Kde je Jefe s THEODERICHEM?“

„Doufejme, že ne v pánu,“ ozval se Aras.

„Chci vědět, co se se mnou dělo,“ trval myšob na svém. „Chtěl jsem otevřít dveře do strojovny - a najednou konec. Nic si nepamatuju.“

„Jistě,“ usmál se Rhodan. „Ale otázky si nech na později. Nyní se nacházíme na Everblacku a...“

„To jsem pochopil,“ zvolal Gucky. „Však já si s tou plechovou planetou nějak poradím.“

„To chci vidět,“ podotkl jsem. „Za deset minut jsme v moci Posbiů. Už vědí, že jsme tady.“

V Anztanovi se probudil vědecký zájem.

„Máme individuální absorbery,“ namítl Rhodan. „Zatím se vždycky osvědčily. Ale co když jsou zdejší Posbiové jiní a poznají, že jsme organické bytosti? Musíme počítat se vším.“

Gucky do mě strčil. Probral jsem se z úvah. Rhodan mezitím vysvětloval nějaké záležitosti, ale nenaslouchal jsem mu.

„Jdou sem,“ suše oznámil myšob. „Takže co teď?“

Rád bych v tu chvíli viděl Rhodanovi do očí. Ale schovávaly se za kosmickým brněním.

„Takže je zajímavé,“ zamumlal Rhodan. „Ale proč? Při naší akci na Panotolu si nás absolutně nevšíkali. Co jsme udělali špatně?“

Přistoupil ke mně ještě těsněji.

Srdce mi bušilo téměř bolestivě.

Ozval se Anztan.

„Ohledně technických záležitostí Posbiů toho mnoho nevím, ale ohledně bioplazmatické masy - domnívám se, že mezi posbiovskými planetami existuje velmi dobré informační spojení. Události na Panotolu mohly Posbiům posloužit jako lekce. Ztratili všechny humanoidní zajatce. Já považuji roboty za učenlivé. Prostě zmoudřeli.“

„Vypadá to, že máte pravdu, doktore,“ odvětil Rhodan.

„Jestli budete ještě chvíli roztomile žvatlat, za pár minut si nás upečou," řekl Gucky.

Já jsem mlčel.

„Tak kam se jde?" naléhal Gucky.

Rozhlížel jsem se. Technifikovaný svět Everblacku nabízel miliony úkrytů, bylo jen otázkou, jak dlouho se skutečně budeme moci ukrývat.

Rhodan setřásl rezignaci. Když promluvil, cítil jsem z něj velkou touhu přežít. Perry patřil k mužům, kteří v podobných situacích dokázali jednat.

„Vypínáme spojení. S okamžitou platností zákaz vysílání, který smí být porušen pouze v případě krajní nouze. Gucky bude díky telepatickým schopnostem sloužit jako spojka. Prcku, odkud přicházejí Posbiové?"

„Hlavně z přistávací plochy, ale pár jich je i nalevo a napravo. Povedu vás."

* * *

„Jste skutečný život?" zeptal se náhle kdosi, sotva jsme urazili pár metrů.

Rhodan mi zaklepal na brnění a cosi naznačil. Pochopil jsem, že mám odpovídat.

Aktivoval jsem automatického tlumočníka - malý přístroj u boku: „My jsme skutečný život a děkujeme skutečnému životu. Máme obavy. Váš svět je jasný. Obáváme se, že je tu rez."

V helmové vysílače mi suše zapraskalo. Rhodan porušil svůj vlastní rozkaz, ale zapnul vysílačku na minimální výkon.

„Přeskočilo ti?" zašeptal. „Co to mělo znamenat? Pozor všem: spojový zákaz zrušen. Musíme se nějak dorozumívat."

„Velmi dobrá odpověď!" přidal se Anztan. „Pojem rez je výtečně zvolen. Koroze je pro robota totéž co smrt. Odpovídejte dál, pane."

Ale než jsem mohl něco říct, ozval se Gucky: „Zaznamenávám impulzy, pane. Vyjadřují paniku, děs, hrůzu. Jsou to silné impulzy, které nemohou přicházet z plazmatických posbiovskejch mozků. Je to mnohem intenzivnější."

„Zaměřit, zjistit stanoviště," přikázal Rhodan.

Já se mezitím dál věnoval komunikaci s Posbii. Odpovídali mi:

„Zdravíme skutečný život, ale musíme kontrolovat. Žádná rez tu není. Zatměla váš příjem. Tento svět musí být jasný."

Pro nezasvěceného byla taková informace nečitelná. Upozornění na „jasnost" ve smyslu světla prokazovalo naši robotskou identitu lépe než cokoliv jiného. Jenom mechanické bytosti mohly na Everblacku vidět jako všude jinde, kde svítí slunce. Tím jsme se jednoznačně distancovali od organického života.

Nebo taky ne, tvrdil můj extramozek. Jsou galaktické národy, které mají infravidění a výtečně vidí i ve tmě.

Doufal jsem, že Posbiové takové národy neznají.

Můj extramozek začínal vyvíjet aktivitu.

Připomněl mi jeden výraz, který se vztahoval k planetě Mechanica: Stvořitelé.

Tímto výrazem označovaly námi nalezené lodě z Mechanicy své konstruktéry. Pokud Posbiové skutečně pocházeli z Mechanicy, museli takový výraz znát.

Opět jsem promluvil. Simultánní tlumočnický pracoval exaktně.

„Naši Stvořitelé varovali před rzí a světlem. Vy lžete! Nejste skutečný život. Zaútočili jste proti nám, ale my jsme skutečný život. Naše velké nosné těleso explodovalo. Jak může skutečný život ničit potomky Stvořitelů?"

Použil jsem psychologii. Chtěl jsem dokázat náš původ, aniž bych o něm přímo mluvil. Rhodan mě už neopravoval. Tušil, že mám své zkušenosti z minula. Určitě jsem žil mezi roboty déle než on. Gucky taky mlčel.

Chvíli jsme čekali.

Pak tlumočnický zabzučel a překládal:

„My jsme skutečný život. Litujeme zničení vašeho nosného tělesa. Nestříleli jsme po něm. Byla to nehoda. My nelžeme. Milujeme vás a pomůžeme vám. Pojd'te...!"

Vykročil jsem. Přitom jsem se otočil, až mě zabolelo za krkem.

„Rychleji," naléhal Rhodan.

Museli jsme dávat pozor, abychom neklopýtli, protože to by mohlo být podezřelé. Roboti nezakopávají.

„Pojďte! My jsme skutečný život," ozvala se další výzva a přestože zněla mechanicky, jako bych z ní cítil nazlobenost.

Sáhl jsem k poslednímu prostředku. Posbiovský počítač byl již přesvědčen o naší identitě. Nyní jsme na svou stranu museli získat i jejich přemýšlivé plazma. Rychle po sobě jsem odvyšlál:

„Strach..., útek..., lži..., nebezpečí..., varování Stvořitelů..., strach..., strach..., strach..., strach...!"

„Následuj nás," sdělil mi Perry Rhodan. Jeho hlas zněl jako zvon. Pravděpodobně tuto výzvu vykřikl. Pochopil jsem, co má v úmyslu.

Slyšel jsem mluvit Dr. Anztana. Používal svého tlumočníka tak, aby to znělo, jako by se nám ozval nějaký poškozený počítač. Rhodan a Gucky se přidávali. Zároveň jsme se rozběhli. Po několika krocích se Rhodan odlepil od země. Jeho impulzní pohonný agregát už fungoval.

Pak jsme se vznesli všichni.

* * *

Během našeho útěku jsme nadále přijímali volání Posbiů. Přitom nás poprvé napadlo, že rychlé a zasvěcené odpovědi mohly přicházet od někoho jiného než od těch Posbiů, které jsme viděli. Možná, že se do dění zapojila nějaká jejich centrála.

Kdo velel na Everblacku? Nebyly to třeba nějaké soustředěné plazmatické hmoty, protože ty přece dokázaly uvažovat tvůrčím způsobem?

Existoval tu centrálně velící počítač jako byl kdysi arkonidský Regent na Arkonu? Pokud ano, pak by musel spolupracovat s plazmou.

Objevoval se bezpočet otázek. Přelétl jsem přes ulici, která sestávala jenom z energetické mřížové sítě, a letěl jsem dál. Pod námi byly v sítích transportovány hromady surovin.

Gucky kličkoval mezi věžemi, budovami a abstraktními stavbami, jejichž účel jsme neznali, až doletěl k něčemu, co připomínalo úly.

Tam přistál.

Ozval se můj zaměřovač energie. V těchto stometrových úlech probíhaly mohutné řetězové reakce. Našli jsme elektrárnu, jejíž energie každopádně ztěžovala naše zaměření.

Přestože let sám o sobě nezpůsoboval tělesné potíže, musel jsem si oddechnout.

Okamžitě jsme navázali spojení.

Anztan lapal po dechu. Dokonce i sportovně založený Rhodan cítil slabost.

„Jíst!“ přikázal lakonicky. „Vezměte si tablety a nakonec regenerační prostředek.“

„Stačila by hodina spánku,“ vzdychl araský vědec.

„Jestli chcete spát, můžete spát navždy,“ varoval ho Perry. Pak se otočil ke Guckymu: „Jak se cítíš, prcku?“

„Mnohem líp než předtím.“

„Říkáš-líp?“

„Jo, vyspal jsem se. Nebo je snad bezvědomí něco jiného než spánek?“

„To znamená, že bys už zase dokázal teleportovat?“

„Za deset minut. Ale předtím musím být fit. Slyšíš ty impulzy? No jo, neslyšíš, jasně,“ dodal namyšleně. „Je to velká hra. Ale na mě si nepřijdou.“

Mezitím jsme jedli. Na mé hrudi navíc pulzoval aktivátor buněk, který mi dodával novou energii.

Nakonec jsme se domluvili, že se trochu prospíme a že Gucky zůstane na stráž. Upadl jsem do lehké dřímoty, ze které mě probudil až Guckyho hlas.

„Vstávej, přicházejí. Ty impulzy už nejsou moc přátelský. Cítím v nich něco, co nedokážu vysvětlit.“

„Třeba činnost? Odhodlanost?“ pomáhal jsem mu.

„Jasně! To je vono. Seš dobrej náčelník Arkonidanů!“

„Nebuďte drzí, poručíku Gucku,“ odvětil jsem.

Myšob se zachichotal a já jsem vstal. Letmý pohled na hodinky mi prozradil, že jsme odpočívali téměř pětáctýřicet minut.

„Cos mezitím dělal?“ zeptal jsem se.

„Nic moc. Půl hodinky jsem prohledával okolí, odlákal jsem je na svou stopu a pak jsem se vrátil.“

„To znamená, že v okolí jsou nějakí Posbiové?"

„Nějací?" zopakoval myšob. „Tisíce a tisíce! Bzučej jako úl... Nemaj žádný zřetelný myšlenky, ale občas ke mně pronikly impulzy..."

„Jaké impulzy?" ozval se probouzející se Rhodan.

Gucky mlčel.

Zopakoval jsem Rhodanovu otázku.

Gucky pokýval hlavou a řekl. „Mají zaútočit, je mi fakt líto. Je to tak."

* * *

Kryli jsme se dobře a energetické ochranné štíty našich skafandrů fungovaly bez problémů. Mohli jsme absorbovat a vysílat energii a bránit se. Také jsem se snažil využít nějaké další psychologické triky, ovšem tajemní vládci planety patrně chtěli za každou cenu zjistit, kdo že to u nich vlastně přistál.

Pořád dokola jsem mluvil o našem strachu a o zničeném nosném tělese. Choval jsem se, jako by zničená loď byla součástí nás samotných.

Podle odpovědí jsem poznal, že individuální absorbér malého vesmírného člunu do poslední chvíle fungoval. Roboti nezachytili organický impulz Tunera nebo jeho mužů. S tím jsem počítal a postavil jsem na tom plán jak vydržet.

Jenže teď už jsem všechny možnosti vyčerpal. Utíkali jsme od jednoho průmyslového zařízení k druhému, ale Posbiové byli všude.

Perry vyslovil domněnku, že individuální absorbéry už Posbie nepřesvědčí. Chovali jsme se jinak než byli zvyklí, a tak se chtěli ujistit, jestli jsme opravdu roboti. Mohli jsme hovořit o štěstí, že na nás ještě nezaútočili výkonnými zbraněmi.

Ale ani ta druhá možnost mě nijak nepřesvědčila: nerad bych se octl v zajetí a byl zvědavými roboty rozebrán na součástky.

„Změna pozice za dvě minuty!" ozvalo se ve sluchátkách. „Cílem je sousední sál. Vytvořím svým dezintegrátorem díru ve stěně. Připraveni? Gucky, cos objevil venku?"

Myšob se právě vrátil z teleportace.

„Hodně, je jich tam fakt hodně. Před toutle fabrikou stojí celá armáda. Kde se ty potvory pořád líhnou?“

Rhodan se dál na nic neptal, tasil dezintegrátor a začal ve stěně propalovat díru.

Já jsem mezitím dostal nápad: namířil jsem na jednoho z pracovních Posbiů, který stál kousek dál v hale u lisu, a vystřelil jsem na něj. Sotva jsem to udělal, zapnul jsem tlumočnicka a nasměroval jsem jej na poškozeného robota. Vydával pištivé zvuky, které zněly jako: „Hoeiii... hoeiii...“

Několik Posbiů pak spěchalo k těžce poškozenému robotovi a odnášelo ho do úkrytu.

Proč?

Proč podnikali záchrannou akci, když se všude kolem vyráběli Posbiové na běžících pásech? Nebylo snad při tak masové výrobě robotů úplně jedno, jestli jeden robot shoří pod palbou?

Dr. Anztan to sledoval.

„Zvláštní, že?“ podotkl. „Bylo by dobře najít řešení...“

„To si s ním ale pospěšte,“ zvolal Rhodan. „Hotovo? Tak jdeme!“

Obrátil se a rozběhl se k díře ve zdi. Následovali jsme ho, ale sotva jsme udělali pár kroků, na naše původní stanoviště dopadl jakýsi předmět, rozplácl se a pak z něj začala vytékat lepkavá tekutina.

„Chtějí nás přilepit!“ rozčileně zvolal Gucky. „Viděl jsem to venku. Kterej stroj tím polejou, ten se zastaví a už se nehne!“

Otočil se a zatímco jsme prchali, parapsychicky zalepil dva Posbie, kteří nás pronásledovali. Stalo se přesně to, co řekl.

Vběhli jsme do sousedního sálu. Taky tu všude běžely stroje, ale momentálně tam nebyli žádní Posbiové. To se však hned změnilo.

Znovu jsme se museli krýt a střílet po nich. Všude kolem nás to explodovalo, syčelo, bublalo a vybuchovalo...

Rhodan křikl na myšoba, aby nás jednoho po druhém odnesl na nejméně třicet kilometrů vzdálené místo. To představovalo poslední možnost útěku. Anztan měl být transportován jako první.

Gucky se vyřítil k úkrytu a strnul v paramechanickém soustředění. Ve stejný okamžik se stalo něco, nač jsem už chvíli

čekal. Zvuk byl stále hlasitější. Cítil jsem, jak se mé brnění chvěje.

„Vibrační paprskomety," zvolal Rhodan. „Opatrně! Energetické štíty je přenášejí! Gucky, pospěš si!"

Málem jsem mu nerozuměl. Všude kolem třaskaly a praskaly kontrolní přístroje. Neexistoval žádný, který by na ty vibrace nereagoval.

Pochopil jsem, že je to způsob, kterým se nás Posbiové snaží mechanicky zastavit.

Nastal čas, abychom tasili novou zbraň.

* * *

Do této chvíle jsme ještě nepoužili narkotickou zbraň, nastavenou na frekvence posbiové bioplazmy. Ale teď už jsme byli přinuceni to udělat.

Uvolnil jsem zbraň od pasu. Připomínala trubku s držadlem. Bez toho, abych zacítil, jsem namířil před sebe a zmáčkl jsem spoušť.

Střílel jsem bezhlavě, mával jsem zbraní a snažil jsem se neviditelnými, nehlučnými narkotizačními paprsky zasáhnout co nejvíce Posbiů.

Přestože všude kolem mě stále ještě všechno hučelo, svištělo a explodovalo, střílel jsem dál.

Vibrace slábly.

Trvalo však ještě pár minut, než jsem mohl slyšet své druhy.

U nohou mi ležel Aras. Gucky ležel vedle něj a mlátil kolem sebe končetinami. Rhodan se sice potácel, ale pořád ještě stál na nohou.

Chtěl jsem se zeptat, proč ječí jako šílený, neboť mi chvíli trvalo, než jsem pochopil skutečnosti.

Před námi, vedle nás i za námi se odehrávaly neskutečné scény. Podobalo se to záběrům z hororových filmů.

„Přijdeme o rozum!" řekl Rhodan.

„Milujte nitro, zachraňte nitro!"

Všude kolem jsme slyšeli opakování této výzvy. Museli ji slyšet všichni Posbiové.

„Milujte nitro, zachraňte nitro!"

Opatrně jsem se odplížil zpět do úkrytu. Perry mě následoval. Nikdo se o nás nestaral. Tři metry od nás se válel jeden Posbi. Ležel na podlaze a tloukl kolem sebe. Kroutil se a točil se kolem své osy jako kdyby uvnitř hořel.

O kus dál stál další Posbi. Byl zcela nepoškozen, ale zaměstnával se autodemontáží.

Kam jsme se podívali, tisíce Posbiů se rozšroubovávalo, zbavovalo krycích plátů a dalších součástek.

Rozebírali se.

„Co to je?" ptal se Perry. „Co se to děje? Někdo vysílá, že mají zachránit své nitro... Copak mi přeskočilo? Jak to, že už proti nám nikdo neútočí?"

„Narkotické ostřelování poškodilo jejich plazmu... To znamená - jejich syntetické mozky...," vykotal jsem. „Ne, neptej se na věci, které nedokážu vysvětlit... Posbiové se nám prostě zbláznili."

„Ale proč se tedy rozebírají? To nedává smysl."

„Já mám vysvětlení," ozval se Aras.

Vstal, ale pro jistotu jsem ho strhl do úkrytu.

„Tak mluvte!"

Aras přikývl.

„Mozky Posbiů vydaly ještě před ochromením nouzový impulz. Jsou individuální a vědí, co je to pud sebezáchovy. Pokud je poškozeno jenom několik Posbiů, nic se neděje, ale dojde-li k poškození tak velkého počtu jako tady, vyšlou impulz nějaké centrále a ta jim nyní vydala rozkaz, aby zachránili, co je v nich nejcennější: kapsle s plazmou. Co se týče jejich kovových těl, ta jsou vcelku bezvýznamná. Dají se velmi snadno nahradit. Vzácná je plazma... Podívej, už jsou tu vozidla, která sbírají kapsle s plazmou!"

Takže jsme pochopili.

Dívali jsme se.

Sotva Posbi odevzdal svou schránku s plazmou, v mžiku se samovolně roztavil a změnil se v loužičku kovu. Ztráta plazmy pro tyhle bytosti tudíž znamenala okamžitou sebezáhubu.

* * *

„Co se děje? Co jste to se mnou provedli?" volal Gucky a vytrhl nás z pozorování Posbiů.

„To tě hned přejde," odpovídal jsem mu. „Tvé nervy byly ochromeny..."

„Poslední, co si pamatuju, byly silný impulzy, který přikazovaly Posbiům, aby zachránili své nitro..."

„V pořádku, prcku, uklidni se. Zdá se, že jsme našli prostředek proti Posbiům."

„Opustíme halu," konstatoval věčně Perry. „Odletíme dírou ve stropě. Gucky, najdeš jejich centrálu?"

Gucky vyskočil. Miloval nebezpečné úkoly.

* * *

Vzlétli jsme do věčné noci nad Everblackem. Gucky po chvíli oznamoval, že zaměřil stanoviště centrály. Byla asi osm set kilometrů daleko.

„Mimochodem, záchranné jednotky nevlastnily žádná emotivní centra," oznamoval Dr. Anztan. „Podle toho máme co do činění se dvěma různými podobami života, pokud to tak mohu říct."

Od našeho přistání na planetě uplynuly čtyři hodiny a dvaatřicet minut. Tak dlouho jsme se museli probíjet. Ještě jsme nebyli tak daleko, abychom mohli pomýšlet na dobývání vesmíru. Kromě toho jsme měli dost práce s vlastní Galaxií.

Náhle jsem viděl věci jasnýma očima. Přinejmenším jsem nepodléhal iluzím jako Pozemšťané.

Věděl jsem, že pokud se nám někdy podaří opustit Everblack, poslouží nám to jako lekce.

Gucky oznamoval, že se blížíme k centrále, která pořád ještě vysílala:

„Milujte nitro, zachraňte nitro!"

* * *

Už jsme nepomýšleli na to, že bychom ještě jednou měli riskovat krk. Tentokrát jsme se rozhodli nasadit schopnosti nejlepšího

mutanta ze speciální jednotky Pozemšťanů.

Gucky se cítil dostatečně silný, aby mohl transportovat mě, Rhodana i Anztana najednou.

Znovu jsme byli zaměřeni. V této části planety vládl klid. Tady ještě naše narkotické zbraně nezaúčinkovaly. Projektory jsme drželi připravené k boji. Byly to dokonalé zbraně proti Posbiům.

Asi dva kilometry od nás se tyčila největší věž, jakou jsme zatím na planetě objevili.

Stála uprostřed volného prostranství, posetého kopulovitými stavbami menších rozměrů. Patrně se jednalo o stanoviště automatické obrany.

Dospěli jsme k cíli, ale od té chvíle nám mohl pomoci už jenom teleporter. Neodvažoval bych se prolomit zábranu. Nebylo radno ji přelétnout. Znali jsme dokonalé zaměřovači přístroje Posbiů. Jejich cílová automatika rovněž nebyla zanedbatelná.

Naše energetické zaměřovače ukazovaly, že se pod povrchem planety nacházejí elektrárny a kromě nich možná..., nebo pravděpodobně..., centrální počítač.

Ozval se můj přijímač impulzů.

„Zaměřeni,“ řekl Rhodan. „Máme ještě deset minut. Zajímalo by mě, jak se mezitím Posbiové poučili z té šlamastiky v hale.“

Viděl jsem to pesimisticky. Pokud plazma dokázala přemýšlet a poučit se, jak tvrdil Dr. Anztan, pak jsme byli ztraceni.

Neustále jsme zachycovali změt' impulzů.

„Hádají se!“ tvrdil Anztan. Neuměl jsem si vysvětlit jak by to bylo možné, ale pokud tomu opravdu tak bylo, pak se to stalo naší vinou. Dokázal jsem si představit, že nás centrální počítač vyhodnotil jako roboty nižší třídy.

„Když se dva perou...,“ poznamenal Rhodan, ale nedokončil větu, protože se ozvali naši simultánní tlumočníci. V reproduktorech to cvaklo. Ozval se mechanický hlas. Mezitím jsme poznali, že promluvil robotský velitel.

„Zachraňte se před falešným životem, já útočím.“

Trhlo to se mnou. Bezděčně jsem hmátl po zbraní.

„Co to bylo?“ bojácně se ozval Anztan. „Tohle volání nesedí do mé teorie. Kdo se má zachránit před falešným životem? Koho má na

mysli?"

„Zničte falešný život!" rozkazoval hlas.

Znervózněl jsem.

Odevšad se začínali vynořovat Posbiové. Byly jich tisíce.

* * *

„Gucky, připrav se. Odes Anztana do plazmatické věže. Vy okamžitě Zahajte palbu, doktore," chopil jsem se pomyslného vesla.

„Perry, kam to chceš jít?"

Pozemšťan utíkal pryč. „Ty to přece sám nevytrhneš, Perry!"

„Jen klid," odpovídal můj přítel Pozemšťan. „Právě jsem zjistil, že můj individuální absorbér byl poškozen. Zaměřili mě. Proto varování před falešným životem. Poznali ve mně organickou bytost. Stát! Vy zůstanete tam, kde jste. Pokud bych byl u vás, dostali by vás také. Pokusím se najít závadu. Asi ty vibrace... Atlane! Zůstaň! To je rozkaz!"

„Kašlu na tvé rozkazy, Pozemšťane! Jsem Imperátor arkonidské říše. Pomůžeme ti."

„Ohrožíte sami sebe," křičel Perry Rhodan. „Buďte rozumní!"

Roboti se blížili ze všech stran.

Mířili na Rhodana.

* * *

Atztan a Gucky na nic nečekali. Společně jsme pozvedli své narkotické zářiče a zahájili palbu. Nikdo neviděl žádné paprsky, ale roboti reagovali tím překvapivěji. V mžiku ustrnuli, zůstali ochromeně stát a způsobovali zmatek.

„Milujte nitro, zachraňte nitro!" dunělo to ve spojových systémech.

V tom zmatku jsme ztratili Rhodana z dohledu. Velitelský hlas pořád dokola opakoval výzvu a roboti se chovali stejně jako ti v hale: automontáž, předání plazmy, autodestrukce...

Nepřestávali jsme střílet.

Pak jsem spatřil Rhodana. Uvolnil se z chaosu kovových těl a

vylezl na střechu jedné z kopulí. Nebránil se. Snažil se opravit závadu na svém absorbéru.

„Gucky, Anztane, leťte za ním. Připraveni?”

Prcek zmizel a ve stejném okamžiku materializoval vedle Rhodana. Následovali jsme ho a přistáli jsme na střeše haly.

„Milujte nitro, zachraňte nitro!”

„Zpátky, vy hlupáci!” křičel na nás Rhodan. „Copak nechápete, že po mně jdou? Už jsem našel chybu. Potřebuju jenom pět minut a opravím to. Pokud pro mě chcete něco udělat, zmizte odtud a pokoušejte se mi je držet od těla.”

Měl pravdu. Poodlétli jsme a kontrolovali jsme prostranství. Já jsem přitom objevil antigravovou plošinu, která se tu zřejmě používala pro transport suroviny.

„Anztane, starejte se o Posbie. Střílejte, pořád střílejte... Hlavně támhle nahoru. Posbiové se snaží seskupit nad Rhodanem.”

Jedním pohledem jsem obhlédl situaci a dostal jsem nápad: „Perry, schovej se mezi těmi roboty, co se demontují!”

Pochopil. Opustil stanoviště a zmizel mezi zmatenými ocelovými korpusy. Pak už netrvalo dlouho a oznámil: „Hotovo, absorbér běží!”

Všichni jsme si oddechli.

* * *

Gucky nás všechny přenesl do věže.

Všude uvnitř visely velké průhledné nádoby, naplněné plazmou. Mezi nimi se klikatily cestičky a v nich postávali demontující se Posbiové.

V nádobách se hýbalo obrovské množství plazmy, bylo tady toho stotisíckrát víc, než jsme zatím viděli.

Na nic jsme nečekali a dál jsme stříleli, dokud se plazma neuklidnila tak, jako by zmrzla. Pak jsme si nádoby prohlíželi.

„Potřebují kyslík,” konstatoval Rhodan. „Zvláštní, všechny nádoby jsou připojeny na kyslík.

Já jsem si zapnul antigrav a vznesl jsem se ke stropu, odkud jsem měl lepší přehled.

Pak se nám ozval pátrač Gucky: „Je tady devět pater. Všude

nádoby s plazmou. Musíme pokračovat. Tady už nás maj dost. Pěkně zuřej, to se musí nechat. Teď vyslali nouzovej signál, kterej jsem ještě neslyšel. Zdá se, že vyhláshou nejvyšší poplach."

Cítil jsem se jako v tranzu. Kdyby se nám podařilo ovládnout tu věž, mohli bychom počkat na přilet flotily. Každopádně teď na Everblacku propuklo peklo.

Rhodan prostřílel dezintegrátorem díry do stropu. Vznegli jsme se do vyššího patra a stříleli na dosud nedotčenou plazmu, dokud opět nestrnula.

Pak jsme se vznesli zase o patro výš.

Gucky úpěl. Narkotizující paprsky působily na jeho parasmysly. Ale když se dostal až nahoru, oznámil už veseleji: „Už je to lepší. Pěkně spinkaj. Měli bysme je dezintegrátorama proměnit na prach."

„To v žádném případě," ohrazoval se Rhodan. „Tak daleko to nesmí dojít. Bude mi stačit, když z toho vyvážneme zdraví. Nepodceňujte ty bytosti. Budou se rychle učit a jednoho dne přestanou na narkotické ostřelování reagovat. Nechci pak od nich slyšet námitku, že jsme jim zničili velké množství plazmy. Pozor, příkaz: Atlan, Anztan a já si rozebereme těch devět pater. Každý z nás překontroluje tři. Gucky, ty zůstaneš jako rezerva. Slyšíš mě?"

„Jo."

„Pokud si někde všimneš nějakých nových impulzů, okamžitě použij narkotický záříč. Zůstaneme ve stálém spojení. Teď už nehraje roli, jestli nás uslyší."

* * *

Věž jsme zkontrolovali a pak jsme se sešli u díry, propálená do bočního pláště věže. Nevěřili jsme vlastním očím:

Dole zuřila bitva mezi normálními roboty a Posbii.

Planeta se otřásala v základech. Bojovalo se zbraněmi, které jsem nikdy předtím neviděl. Atomární exploze následovaly tak rychle po sobě, že jsem musel tlumit optiku.

Na zemi se povalovalo více než deset tisíc žhnoucích a tavících se biorobotů. Bránili prostranství před věží ze všech ubývajících sil.

Prožívali invazi, na jakou nebyli zvyklí. Pořád ještě jsme slyšeli

opakovanou výzvu: „Milujte nitro, zachraňte nitro!"

I relativně méněhodnotní záchranní a opravárenští roboti následovali tento rozkaz s paličatostí naprogramovaných strojů. V desettisících se bránili...

Byla to paradoxní, neskutečná situace. Spící plazmatické hroudy nemohly zakročít. Vnímá jsem celé moře roztaveného kovu, ze kterého vyprskávaly malé exploze.

Dr. Anztan volal:

„Vidíte to? Jsou tady - jak se zdá - dvě velké jednotky. Jednak myslící bytosti, a pak obří počítačový systém. Ten řídí stroje a pracovní roboty. Plazmatické hroudy zase řídí Posbie. Věž má patrně ještě počítačovou stanici, která je nezávislá na plazmě. Nastal chaos. Počítač neví, co se děje."

„Myslím, že se to takhle dá říct...," podotkl jsem, ale doktor pokračoval:

„Jedná se o kompetenční spory. Známe je z politiky. Zdá se, že jsme tady narazili na zajímavý moment, který bude možné v budoucnu využít. Obyčejní roboti útočí proti Posbiům, protože počítač prostě neví, co se stalo. Další podrobnosti budu mít po přesnějším vyhodnocení události."

Byl jsem rád, že Anztan zmlkl. Situace byla příliš zmatená, než aby v ní obyčejný člověk mohl najít souvislosti. Ovšem pokud zdejší centrální počítač dokázal vystoupit proti Plazmě, pak to bylo zjištění, které nám opravdu mohlo značně ulehčit další boj.

Plazmatická věž se zachvěla. Prostranství se topilo v roztaveném kovu. Útočící záchranní roboti stříleli na všechno, co se hýbalo.

Gucky musel zablokovat své parasmysly. Už nedokázal dál snášet zoufalé impulzy plazmatických bytostí.

Náhle jsem měl pocit, že něco slyším.

Otočil jsem se a hledal nejlepší pozici pro příjem.

„Cože?" křičel jsem. „Kdo je tam?"

„Tady major Atlig, velitel lehkého křižníku LONDON, pane. Zaměřili jsme energetické výboje na Everblacku. Považoval jsem za správné sem přiletět a pokusit se s vámi navázat spojení."

* * *

Zapnul jsem hypervysílačku. Atligův hlas jsem pak slyšel mnohem zřetelněji.

Perry už jej taky slyšel.

„Kde jste, majore?”

„Tři světelné měsíce od Everblacku, pane.”

„A jak to, že se nacházíte v tomto sektoru?”

„Rozkaz slunečního maršála Mercanta. Měl jsem zůstat nablízku. Když jsem zachytil nouzové volání křížníku THEODERICH, letěl jsem sem.”

„Proč jste nepředal volání dál? Zoufale čekáme na přilet čtrnácté flotily!”

„Dostal jsem rozkaz, že nesmím. Byl jsem tu jen jako pozorovatel, pane.”

„Naštěstí jste rozkaz porušil a přiletěl jste sem. S Mercantem si promluvím později. Okamžitě leťte k Everblacku a vypusťte člun. Pilotovi člunu vyšlu naváděcí signál. Vy pak hned zmizte na patnáct minut do meziprostoru. Později nás naložíte. Je to jasné?”

Když Atlig potvrdil příjem, Anztan dojatě vzlykl. Já poklepal Rhodanovi na rameno.

„Mercant je starý lišák,” poznamenal jsem šťastně. „Myslím, že je nádherné, že tě neposlouchá.”

Rhodan přikývl.

„Doufejme teď jen, že člun přistane dřív než se probudí Plazma.”

* * *

Anztan se už nacházel na palubě vesmírného člunu. S pilotem jsme byli ve spojení. Gucky se vrátil a mával na nás. Teď já nebo Rhodan. Perry do mě strčil, Gucky se mě chopil a už jsem byl teleportován.

Než jsem se mohl bránit, rematerializoval jsem ve velínu člunu. Pilotem byl černovlasý poručík.

Pak dorazil i Rhodan. Poručík se zeširoka zašklebil a vzlétl s člunem zpátky do vesmíru.

Jmenoval se Nono Matele a letěl jako sám ďábel. Everblack se

za námi propadal do temnot a bylo jej vidět, protože nyní už vyzařoval světlo explozí. Zatím ještě probíhala bitva mezi roboty. Věděli jsme, že skončí teprve až se probudí Plazma.

O půl hodiny později nás naložil LONDON.

Vylezl jsem ze svého skafandru. Velmi se mi ulevilo, a to nejen proto, že nikde nablízku nestál žádný Posbi.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Perry. Mluvil klidně a vyrovnaně.

„Kalupův manévr za tři minuty, pane,“ ozval se velitel. „Pane, omlouvám se, že jsme se vám neozvali dřív. Ale měl jsem pocit, že se nacházíte v relativním bezpečí, protože jste nevysílali nouzové impulzy. Bylo mi řečeno, že vaše skafandry jsou vybaveny výkonnými hypervysílačkami.“

„Jsme asi holt hrdinové,“ křenil se Gucky. „Ale zaplať Bůh, že Mercant má vlastní hlavu.“

Přechod do lineárního letu jsem ani nezaznamenal.

Rhodan odpočíval na pohovce stejně jako my všichni.

„Co THEODERICH, Atligu?“ zeptal se. „Máte nějaké zprávy?“

„Lod' dorazila v pořádku, pane. Bohužel byl při zásahu zničen fiktivní transmitter.“

Zvedl jsem se na lokty. Rhodan zbledl. Atlig jen přibližně tušil, co tato informace znamená. Bez fiktivního transmitteru jsme byli ztraceni. To byla jediná zbraň proti fragmentálním křížníkům Posbiů.

Perry se ovládal. Suše řekl:

„Aha. Díky, majore Atligu. Až ukončíte první lineární let, prosím, odvyšlejte informaci, aby se čtrnáctá flotila okamžitě vrátila z akce. Zůstaňte na příjmu, dokud nedostanete odpověď od Reginalda Bulla.“

Pak nás odnesli na palubní ošetřovnu. Leželi jsme tam vedle sebe a zírali jsme do stropu. Byl jsem ospalý jako kotě. Dr. Anztan už spal a pravidelně oddechoval.

„Najdeme východisko,“ zašeptal Rhodan. „Musíme nějaké najít! Jakmile by vtrhli do Galaxie, není záchrany...“

Neodpovídal jsem. V duchu jsem se zaobíral událostmi na Everblacku. Než jsem usnul, můj extramozek hlásil:

Jsou to jenom roboti. Řiďte se podle toho!

Už jsem neměl sílu říct o tom Rhodanovi. Jistěže... Roboti museli poslouchat své naprogramování... To ano...

MYŠOBOVO ŠKOLENÍ

Moji milí,

já vím, že blíží se konec roku svádí k lenošení, ale my si je nesmíme dovolit. Leden už klepe na dveře a s ním i Perry Rhodan v novém cyklu Thoregon. Překlenovací školení mezi více než šestnácti sty svazky pokračuje.

Řekli jsme, že Perry Rhodan nevyužil možnosti najít odpověď na třetí základní kosmickou otázku. Po roce 429 NGL dorazí do Mléčné dráhy posel superintelligence Estartu - Sotho Tál Ker (zkráceně Stalker). Podává informaci o Třetí cestě, filozofii, která odmítá polarizaci Rádu a Chaosu a snaží se orientovat mezi oběma extrémy. Rada Pozemšťanů nadšeně vyráží do mocenské oblasti ESTARTU, kde však zjistí, že superintelligence už před delší dobou beze stopy zmizela a její místodržící přizpůsobil Třetí cestu vlastním požadavkům. Scénu ovládá dvanáct Věčných válečníků a mluví se o Permanentním konfliktu.

Do tohoto učení má být začleněna i Mléčná dráha, v níž se z Galaktické koalice za důstojnost civilizací (GAKDC) vyvinulo Galaktikum, vláda Mléčné dráhy s více než 400 civilizacemi. Perry Rhodan se stává strážcem kosmonukleotidů DORIFER. DORIFER, umístěný v mocenské oblasti ESTARTU, je jako součást Morálního kódu odpovědný i za Mléčnou dráhu.

Se svou čtvrtou ženou Gesil má Perry Rhodan dceru Eirene, které je roku 445 NGL šestnáct let.

Postupně se podaří podlamovat vládu Válečníků a Rhodan dosahuje prvních úspěchů v boji s mocným nepřítelem. Naráží na stopu zmizelého ESTARTU a na záchrannou akci dosud nevídaného rozsahu. Superintelligence totiž prostřednictvím DORIFERU přijala volání o pomoc z jiného univerza. Tento vesmír se jmenuje Tarkan, je prastarý a přešel už do kontrakční fáze. Jeho obyvatelé jsou proto dříve či později odsouzeni k smrti.

Nato se spojí 21 civilizací terkanské galaxie Hangay a vytvoří více než smělý plán, který má být s ESTARTUOVOU pomocí realizován. Hangay se má ve čtyřech částech transferovat z Tarkanu do standardního vesmíru. Hexameron, bývalých Sedm mocností

Tarkanu, se tomu snaží zabránit, nakonec však kapituluje. Mléčná dráha je od válečnického kultu osvobozena, ESTARTU se vrací do své mocenské oblasti a ukončuje komolení Třetí cesty. Hangay se materializuje v normálním univerzu. DORIFER na tak velký zásah do mechanismu kosmického Řádu reaguje - uzavře se a zapečetí před einsteinovským vesmírem.

Na tomto místě došlo v základní dramaturgii seriálu k radikálnímu řezu. Velikost a složitost dějového instrumentária dosáhly už takových rozměrů, že je přestali zvládat nejen čtenáři, ale i autoři. Navíc už nebyla možnost, jak mrakodrap kosmických souvislostí zvednout o další podlaží, aniž by hrozilo zřícení. Proto vydavatelé rozhodli o zjednodušení a odeslali kosmokraty a kosmonukleotidy na lavice náhradníků. Mezi tzv. „starými čtenáři“, pro něž se rhodanovský vesmír stal už skoro světovým literárním názorem, zavládlo pochopitelně značné zklamání. „Noví čtenáři“ však nyní měli možnost vstoupit do seriálu bez větších předběžných znalostí a sít se s charaktery a dějem. To vše začalo svazkem 1400.

OD CANTARŮ PO HAMAMEŠ (svazky 1400-1799)

Když se Perry Rhodan a většina Nesmrtelných navrátí z umírajícího vesmíru Tarkanu do normálního univerza, zachytí jejich malou flotilu stázové pole, jež vzniklo po uzavření DORIFERU. Pro posádky čtrnácti lodí míjejí zdánlivě jen vteřiny, ve skutečnosti však uběhne 695 let. Když se stázové pole konečně uvolní, píše se rok 1143 NGL.

Galaktici (jak se říká obyvatelům Mléčné dráhy) se musí zorientovat v cizím čase -a jejich první kroky vedou přímo doprostřed noční můry. Celou Mléčnou dráhu od vnějšího světa izoluje chronopulzní val. Po přesunutí Hangaye totiž došlo ke střetům mezi tarkanskými civilizacemi, které se částečně projeví i v jiných galaxiích - začíná Stoletá válka. Perry Rhodan a Nesmrtelní jsou považováni za ztracené. Záhadní kyborgové Cantarové začnou Mléčnou dráhu izolovat chronopulzním valem. Později se ukáže, že se tak původně stalo z dobrých úmyslů, ale pak se cizinci dostanou do područí Mona, tyрана, vystupujícího v různých maskách. Monos proměnil domovskou Galaxii lidstva ze zpočátku neznámých důvodů

v místo hrůzy.

Několik zbývajících Pozemšťanů žije na Zemi v Simusensu, jakémisi snovém světě, který z nich dělá tělesné trosky. V genových továrnách, které vybudovali na mnoha planetách, se Cantarové dopouštějí neuvěřitelných zločinů proti morálce a lidskosti. Vzniká obrovská armáda klonů, zatímco milióny nepodařených výpěstků, tzv. biontů, jsou vysazovány na různé světy, kde živoří. Kosmický provoz je ochromen, četné planety se pro své obyvatele stávají vězením. Všude vládne hlad, strach a smrt. Tato epocha nepopsatelné bídy vstupuje do galaktických dějin jako Staletí temna.

Perry Rhodan a jeho přátelé stojí nad troskami svého životního díla. Vytáhnou do boje proti Monovi a Cantarům. Spolu s odbojovou organizací BERAN dosahují prvních úspěchů. Konečného vítězství nad tyranem však dosáhnou až roku 1147 NGL, a je pro Perryho Rhodana spojeno s velkým šokem.

Ukáže se, že Monos byl synem jeho zmizelé manželky Gesil. Kdo byl jeho otcem, se zpočátku nedaří zjistit. Perry Rhodan najde svou ženu, která poslední staletí nedobrovolně strávila na jedné planetě v časoprostorovém záhybu. Pro ni uplynulo pouze několik let. O žádném synovi nic neví.

Když Cantarové odtáhnou, začíná těžké období rekonstrukce. Monos natropil nesmírné škody a potrvá velice dlouho, než se podaří odstranit stopy jeho hrůzovlády.

Svazkem 1500 začíná další úsek lidských dějin. Roku 1169 NGL, tedy 22 let po osvobození Mléčné dráhy, se ozve superintelligence ID a k všeobecnému překvapení vyžaduje po všech nositelích buněčných aktivátorů, aby své přístroje odložili.

Oněch 20 000 let, které lidstvo dostalo na to, aby se osvědčilo, uplynulo. Místo míru vnesli Pozemšťané do Galaxie jen válku a zmar. Nesmrtelní jsou pochopitelně přesvědčeni o tom, že se jedná o nedorozumění, ale superintelligence trvá na svém. Všem čtrnácti však umožní ještě poslední buněčnou sprchu - a tím dalších 62 let poshovění.

V Mléčné dráze se objeví civilizace Lingvidů. Někteří její zástupci, tzv. Strůjci míru, zřejmě dokáží uhasit jakýkoliv konflikt pouhou silou slova.

Gesil se zatím vydává pátrat po neznámém otci Monose. První stopu získá od Kontida Per-E-Kita, pocházejícího z galaxie Truillau, kde vládne podivná bytost, která si říká Opatrovník (Strážce). Gesil se domnívá, že má se zplozením Mona něco společného. Tento Strážce proměnil gigantickým genetickým programem většinu civilizací galaxie v jediný druh. Paralela s činností Canterů, podporovaných Monem, je nepřehlédnutelná.

Nesmrtelní pátrají po ID, aby superinteligenci přesvědčili o jejím omylu ve věci buněčných aktivátorů. Bytost se však beze stopy ztratila a vše nasvědčuje tomu, že ID trpí jakýmsi pomatením mysli. Navíc jsou poddaní Strážce z Truillau, kteří působí v Mléčné dráze, nápadně zainteresováni na zamezení kontaktu mezi Nesmrtelnými a superinteligencí.

V prosinci 1171 se situace vyostří. ID předává 14 volných buněčných aktivátorů Strůjcům míru Lingvidům a prohlásí je za nové vyvolené.

V Truillau se Strážce, který má v moci nejen Gesil, ale i Rhodanovu dceru Eirene, prohlásí za padlého kosmokrata Taureka a odhalí několik neuvěřitelných souvislostí. Taurek se snaží proniknout znovu za materiální zdroje, a proto má v úmyslu zmocnit se maxima kosmokratického dědictví a zároveň pohnout ID k tomu, aby se předčasně vyvinul v materiální zdroj. Zdroj měl sloužit jako průchod, kosmokratické dědictví jako vstupenka do životního prostoru Vyšších mocností.

Taurek se však dopouští chyby. Manipulací s DORIFEREM se snaží přinutit superinteligenci k metamorfóze. Přitom se však galaxie Hangay zmaterializuje v normálním vesmíru. Kosmonukleotid reaguje tak, jak už jsme řekli - uzavře se a odrazí kosmokraty manipulované Psiqy. Ti se srazí s ID a vedou k jeho pomatení. Monova tyranie -Monos jednal na Taurekův příkaz - měla pouze nalákat náhle zmizelého Perryho Rhodana a tím další substanci, blízkou kosmokratům. O stázovém poli kosmokrat nevěděl.

Když se to Gesil a Eirene dozvědí, jsou ochotny Taureka v jeho pokusu podporovat, hledat jeho cestu jiným materiálním zdrojem. Gesilin tělesný strážce, kyberklon Voltago, kterého vytvořil Taurek a dal jí ho k dispozici, zůstává stranou a později se jako dar padlého

kosmokrata přidá k Perrymu Rhodanovi.

Situace je pro Rhodana a jeho druhy velice nepříjemná. Protože superinteligenci zkolabovalo i vnímání času, mohou účinky celulární sprchy každou chvíli pominout, což by vedlo k rychlému zestárnutí a smrti. ID hrozí, že se po Taurekových manipulacích promění materiální negaci.

Čtrnáct Strůjců míru, vybavených buněčnými aktivátory, navíc vykazuje značné poruchy vědomí. Pětidimenzionální impulzy přístrojů prodlužujících život zřejmě zasahují komplikovanou lingvidskou psychiku. Svými schopnostmi přivádějí stále více koloniálních světů k tomu, aby se zřekly své mateřské planety a připojily se ke vznikajícímu lingvidskému impériu.

Děj se nakonec vyhrtí natolik, že Galaktikum musí vojensky zasáhnout a Strůjcům míru odebrat buněčné aktivátory násilím. Když Perry Rhodan zjistí, že ID - a tím i Mléčná dráha - se dají zachránit jen pomocí čtrnácti vejčitých předmětů, zřekne se, a s ním i ostatní bývalí Nesmrtelní, svého právoplatného vlastnictví. Aktivátory se při záchranné akci zničí, ale krátce předtím, než účinek buněčné sprchy definitivně pomine, objevuje se vyléčená superinteligence a vybaví skomírající vyvolené novými, vylepšenými přístroji. Ty už se nenosí kolem krku, ale implantují se jako čipy do levé paže.

Objevuje se Philip, excentrický humanoid z neznámé civilizace Ennoxů. Aniž se Rhodan dozví proč, i on získává buněčný aktivátor. ID oznamuje, že našel dva další kandidáty, ale nejsou ještě dostatečně zralí. Objevit je musí Gucky, který je s nimi druhově spřízněn.

Hezký Nový rok vám z celého srdce přeje Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily